KAIKKIEN MAIDEN PROLETAARIT, YHTYKÄÄ!

Финская газета „ПУНАЙНЕН КАРЬЯЛА"

PUNAINEN KARJALA

NKP(b):n Karjalan AK:n, KASSR:n TpKK:n ja KALN:n lehti — 17:s vuosikerta ✶ Jokapäiväinen sanomalehti — Hinta 10 kop. 1/1 vk. 30:—, 1/2 vk. 15:—, 1/4 vk. 7:50

N:o 22 V. 1937 — Kuusipäivän 4:s päivä — Torstaina tammikuun 28 p:nä

Trotskilainen kapitalismin restauraattorien joukkio

Oikeuskuulustelussa tunti tunnilta sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen oikeusjutussa yhä enemmän paljastuvat tämän joukkion osanottajien likaiset sieluraukat, yhä enemmän tulevat ilmi ei ainoastaan heidän rikolliset toimintansa, vaan myöskin heidän pyrkimyksensä, hankkeensa ja ohjelmansa tukehduttaa SSSR:n kansat. Pjatakov, Radek, Sokoljnikov ja muut Trotskin pääkonnat tunnustavat, että heidän päämääränsä, heidän ohjelmansa lyhimmällä tavalla määritellään **kapitalismin restauratsioksi maassamme**. Trotskilainen joukkio ja sen atamaani eivät rajottautuneet **yksistään** kapitalismin restauratsion formulaan. He selvensivät ja dedaalisoivat tätä formulaa neuvotteluissa ja sopimuksissa Saksan ja Japanin imperialistien kanssa, joiden pistimien avulla he haaveilivat pääsevänsä valtaan.

Pohjana neuvotteluille imperialistien kanssa synnyinmaamme myymisestä Trotskij esitti, kuten se näkyi syytekirjelmästä ja kuten sen vahvistavat trotskilaiset bandiitit oikeudessa, yksityiskapitaalin kehittämisen SSSR:ssä, kolhoosien hajoittamisen, sovhoosien likvidoimisen, luopumisen industrialisoimispolitiikasta, sovettilaitosten kokonaisen sarjan luovuttamisen konsessioiksi ulkomaalaisille kapitalisteille sekä muiden taloudellisten ja poliittisten etuisuuksien, siinä luvussa myöskin sovettialueen osien, luovuttamisen Saksalle ja Japanille.

Lannistetuksi, suojattomaksi, ulkomaalaisten imperialistien kappaleisiin repimäksi, kapitalistiseen barbaarisuuteen palanneeksi — tällaiseksi halusivat trotskilaiset tehdä synnyinmaamme. Juudas-Trotskij kirjoitti rikostovereilleen — Radekille, Pjatakoville ja muille, että hän pyrkii "SSSR:n yhteiskunnallisen rakenteen tasoittamiseen kapitalistisille valtioille". SSSR:n iäkkäämmät työläiset ja talonpojat hyvin tietävät, mitä merkitsee kapitalistinen "tasoittaminen". Se on sosialismin likvidoimista SSSR:ssä, työväenluokan diktatuurin vaihtamista kapitalistien ja tilanherrojen diktatuuriin.

SSSR:n stalinilaisen Konstitutsion 6 pykälän mukaan "Maa, sen uumenet, vedet, metsät, tehtaat, kaivokset, rautatie-, vesi- ja ilmatransportti, pankit, yhteysvälineet, valtion organisoimat suuret maataloustuotantolaitokset (sovhoosit, kone-trattoriasemat yms.) sekä myöskin kunnalliset laitokset ja perusosa asuntofondista kaupungeissa ja teollisuuspaikoilla ovat valtion omaisuutta, se on koko kansan omaisuutta".

Kaikki nämä synnyinmaamme rikkaudet, jotka on saatu kansan sitkeällä työllä, trotskilaiset halusivat anastaa SSSR:n kansoilta ja luovuttaa ne ulkomaalaisten kapitalistien ryövärikäsiin.

Oikeudessa antamissaan lausunnoissa Pjatakov, Radek, Sokoljnikov kertoivat, miten he kuvittelivat kapitalismin uudestisyntymisprosessin. Suuret tuotantolaitokset he halusivat luovuttaa konsessioiksi japanilaisille ja saksalaisille kapitalisteille. Konsessioneerien ympärille keskittyy yksityiskapitaali. Yhä suuremmissa määrin uudestisyntyy yksityisteollisuus ja -kauppa, muodostuu uusi, "oma" porvaristo, joka on Saksan ja Japanin porvariston alainen. Kolhoosit lasketaan hajalle ja yksityisomistuksellisen talouden pohjalla palautetaan kapitalistiset suhteet sekä maaseudulla että kaupungissa.

Trotskilaiset halusivat, että jälleen, niinkuin ennen, tehtaissa vallitsisivat entiset kapitalistiset järjestykset. He halusivat, että työläisestä, joka nykyään Sovettiliitossa on täysoikeuksinen isäntä tehtaalla, tulisi kapitalistin orja; jotta sovettityöläisestä — koneen nykyisestä isännästä — tulisi sen orja, koneen lisäke. Trotskilaiset halusivat ja pyrkivät hävittämään SSSR:n työväenluokan saavutukset — yleismaailmallis-historiallisen merkityksen omaavat saavutukset. He halusivat hävittää seitsentuntisen työpäivän, hävittää meidän suuret oikeutemme työhön, lepoon, valistukseen, uudestisynnyttää työttömyyden kauhut, jotka ovat hyvin tunnettuja minkä kapitalistisen valtion työläisille hyvänsä ja joista sosialismin voitolla on onnellinen sovettinuoriso vapautettu.

Trotskilaiset yrittivät, halusivat **hajoittaa kolhoosit**, jotka ovat kaihina kapitalististen rosvojen silmissä. Kolhooseissa ovat SSSR:n kymmenet miljoonat talonpojat löytäneet vapautuksen tilanherran ja kulakin vuossataisesta eksploatatsiosta, löytäneet tien varakkaaseen ja kulttuuriseen elämään, tien maalaiselämän vuossataisen idiotismin likvidoimiseen, tien onneen. Tämän luovan kollektiivisen työn onnen halusi trotskilainen joukkio riistää talonpojiltamme.

Kolhoosien hallussa olevan maan on stalinilainen Konstitutsio kiinnittänyt niiden maksuttomaan käyttöön rajoittamattomaksi ajaksi, se on ainiaaksi. Juudas-Trotskij ja hänen rosvojoukkionsa aikoivat ei ainoastaan luovuttaa saksalaisille ja japanilaisille imperialisteille Ukrainan, Tyynen Valtameren rannikon ja Amurjoen alueet, vaan myöskin koko maassa paloitella oivallisen sovettimaan kulakkien ja tilanherrojen tiloiksi ja kymmeniksi miljooneiksi yksityistalouksien pikkusaroiksi.

Inhoittava trotskilainen joukkio uneksi, että talonpoikaisperheessä tulisi jälleen maattomuus ja köyhyys, että jälleen, niinkuin joskus tsaari-Venäjällä ja nykyään koko kapitalistisessa maailmassa, meidän maaseudullamme kasvaisi yhdellä navalla miljoonien kurjuus ja nälänhätä, toisella navalla — pienen eksploataattoriryhmän rikkaus. He, trotskilaiset bandiitit, halusivat, että kulakeista tulisi isäntiä ja herroja maaseudullamme. he halusivat saattaa perikatoon miljoonat talonpojat ja antaa heidät vuossataiseen orjuuteen kulakille ja ulkomaalaiselle kapitalistille, tuomita talonpoikaisto nälänhädän, kurjuuden ja nöyryytyksen kärsimyksiin.

Trotskij ja hänen rosvojoukkionsa yrittivät tehdä maastamme Saksan ja Japanin kapitalistisen talouden lisäkkeen, "taloudellisen täydennyksen", muuttaa kukoistavan synnyinmaamme Saksan ja Japanin imperialismin siirtomaaksi. Trotskij aikoi antaa Saksan ja Japanin eksploateerata meidän malmiamme, marganiamme, kultaamme, naftaamme, apatiittiamme ja luovuttaa niille elintarpeita ja rasva-aineita alle maailman hintojen. Trotskij ja hänen joukkionsa halusivat likvidoida sovettikansalaisten suuret vapaudet, jotka on kirjoitettu voittaneen sosialismin stalinilaiseen Konstitutsioon, ja nujertaa SSSR:n kansat Saksan ja Japanin sotilasmahdin saappaalla. He halusivat paloitella Sosialististen Sovettitasavaltojen Liiton ja valjastaa SSSR:n kansat siirtomaaeksploatatsion ikeeseen.

Trotskilaiset, täysin sopien isäntiensä kanssa, täysin sopien Hitlerin kanssa, halusivat likvidoida SSSR:ssä saavutetun ja Konstitutsioomme kirjoitetun natsioiden ja rotujen täydellisen tasa-arvoisuuden. He halusivat painaa Venäjän, Ukrainan, Valko-Venäjän, Gruzian ja kaikki muut SSSR:n kansat "alemman rodun" asteelle, jota rotua tulisi hallitsemaan Saksan ryövärifasismin "korkeampi rotu". Hitlerin kirjassa "Minun taisteluni", tuossa fasistisen rosvouksen evankeliumissa, on esitetty Saksan imperialismin ihanat unelmat, joista on tullut myöskin Juudas-Trotskin ohjelman pohja. Hitler kirjoittaa:

"Kun me puhumme uusien maiden valloittamisesta Europassa, niin tietenkin me voimme tarkoittaa ensikädessä vain Venäjää ja niitä rajavaltioita, jotka ovat sen alaisia".

Saksan fasismi haluaa valloittaa sovettimaita ja orjuuttaa SSSR:n kansat, "käyttääkseen asiaan alempien rotujen työvoiman"... ja valloittajana pakoittaakseen ne "työskentelemään siten kuin se vastaa sen halua ja sen päämääriä".

Tästä fasististen isäntien houreunelmasta — joka koskaan ei tule toteutumaan! — on tullut unelma myöskin trotskilaiselle bandiittijoukkiolle, joka on esittänyt SSSR:n siirtomaaorjuutuksen ohjelman, kapitalismin restauratsion ohjelman SSSR:ssä. Niinkuin heidän isäntänsäkin, trotskilaiset nöyrät palvelijat luottivat vain SSSR:n tappioon sodassa Saksan ja Japanin imperialismin kanssa ja pyrkivät jouduttamaan tätä sotaa ja valmistamaan SSSR:n tappiota. He järjestelivät räjähdyksiä tuotantolaitoksissa, he laativat spionistisia yhteenvetotietoja fasistisia vakoilujärjestöjä varten, he murhasivat ja myrkyttivät työläisiä ja puna-armeijalaisia, aikuisia ja lapsia, he tekivät kaikkia mahdollisia inhoittavuuksia ja kataluuksia ja keksivät yhä uusia äärimmäisiä inhoittavuuksia ja ultra-kataluuksia, päästäkseen tunkeutumaan valtaan ja palauttamaan kapitalismin maassamme. Milloinkaan eivät toteudu nämä inhoittavista inhoittavimmat kuvittelut. Maailmassa ei ole eikä tule olemaan sitä voimaa, joka voisi kääntää meidät takaisin, kapitalismin ikeen alle.

Inhoittavia, iljettäviä, kolminkertaisesti katalia, mutta vieläpä raivossaankin mitättömiä ovat riehaantuneet trotskilaiset koirat, jotka ovat uneksineet luovuttaa kapitalisteille orjuuteen SSSR:n kansojen suuren perheen. Ääretön viha trotskilaisille haaskoja kohtaan on täyttänyt kaikkien työtätekevien sydämet. Sosialistinen lain ankara käsi lakaisee ihanan sovettimaan pinnalta trotskilaisen loan.

(**"Pravdan"** pääkirjoitus tammikuun 26 päivänä v. 1937.)

ISÄNTÄ, RENKI JA RENGIN KAPISET KOIRAT

(Piirtänyt Vl. Rakov)

Sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen oikeusprosessi

Tammikuun 24 päivän aamuistunto

Syytetty RADEKIN kuulustelu

Puheenjohtaja: Istunto jatkuu. Ryhdymme kuulustelemaan syytetty Radekia. Syytetty Radek, vahvistatteko te ne tiedot, joita annoitte ennakkokuulustelussa joulukuussa?

Radek: Vahvistan.

Vyshinskij: Kertokaa lyhyesti aikaisemmasta trotskilaisesta toiminnastanne.

Radek: Puoluetaistelun aikana vuonna 1923 minä yhdyin trotskilaiseen oppositsioon, kuuluin siihen ja sen johtoon karkoitukseen asti tammikuussa 1928. Karkoituspaikalla olin Trotskin kannalla siihen asti, kun heinäkuussa v. 1929 annoin anomuksen NKP(b):n KK:lle. Koko tämän ajan kuuluin trotskilaisen järjestön poliittiseen keskukseen.

Radekin antamista tiedoista edelleen käy selville, että hän palasi puolueeseen kaksinaamaisena: Pian karkoitukselta palattuaan Radek solmi uudelleen trotskilaiset yhteydet ja politiikan peruskysymyksissä oli edelleenkin trotskilaisella kannalla.

Vyshinskij: Kenen kanssa trotskilaisista te säilytitte yhteyden?

Radek: Minua yhdisti ystävyys Mratchkowskiin, yhdisti vanha ystävyys I. N. Smirnoviin, olin yhteydessä Dreizerin kanssa, hänen lähimmän apulaisen Gajevskin kanssa, puhumattakaan minun vanhoista henkilökohtaisista ystävistäni, joiden kanssa olin yhteydessä — Pjatakovin, Preobrazhenskin, Smilgan, Serebrjakovin kanssa.

Vyshinskij: Tämä oli vuonna 1930—31?

Radek: Niin, tämä oli vuonna 1930 ja 1931. Jo silloin, vuonna 1931 minä yliarvioin kulakiston vastustusvoimaa, pelästyin vaikeuksia ja heijastin näinollen proletariaatille vihamielisiä voimia.

Vyshinskij: Milloin te saitte tietää yhdistetyn keskuksen olemassaolosta ja toiminnasta?

Radek: Minä sain tietää sen syntymisestä marraskuussa 1932.

Vyshinskij: Keneltä?

Radek: Ensin sain tietää siitä, mistä on puhe, Trotskin minulle lähettämästä kirjeestä helmi-maaliskuussa 1932. Itse järjestön muodostumisesta sain tietää Mratchkowskilta marraskuussa v. 1932.

Vyshinskij: Mitä Trotskij teille silloin kirjoitti?

Radek: Trotskij tiedoitti, että ne tiedot, joita hänellä on, johtavat sellaiseen johtopäätökseen, että minä olen tullut vakuutetuksi hänen olevan oikeassa, siitä, että ilman trotskilaisten vaatimusten realisoimista politiikka joutuu umpikujaan. Edelleen Trotskij kirjoitti, että koska hän tuntee minut aktiiviseksi ihmiseksi, niin hän on vakuutettu, että minä palaan taisteluun.

Vyshinskij: Miten, kutsuiko Trotskij teitä taisteluun?

Radek: Kirjeen lopussa Trotskij sanoi suunnilleen näin: "Teidän on huomioitava aikaisemman kauden kokemus ja ymmärrettävä, että te ette voi palata entiseen, että taistelu on astunut uuteen vaiheeseen ja että uutta tässä vaiheessa on se, että joko meidät tuhotaan yhdessä Sovettiliiton kanssa tahi on asetettava kysymys johdon syrjäyttämisestä". Sanaa terrori ei mainittu, mutta kun minä luin "johdon syrjäyttäminen", niin minulle kävi selväksi, mitä Trotskij ajattelee.

Vyshinskij: Miten te suhtauduitte tähän kirjeeseen?

Radek: Trotskij tiedoitti, etteivät ainoastaan trotskilaiset, vaan myöskin zinovjevilaiset ovat päättäneet palata taisteluun ja että käydään neuvotteluja yhteenliittymisestä. Minä en antanut minkäänlaista vastausta, ollen sitä mieltä, että tässä on harkittava loppuun asti. Suunnilleen syyskuun tai lokakuun lopulla 1932 tein päätöksen palaamisesta taistelun tielle.

Tapahtui keskustelu minun ja Mratchkowskin välillä, jolle minä sanoin: "Olen päättänyt kulkea yhdessä teidän kanssanne". Vuorostani kysyin häneltä, miten hän käsittää taistelun ja kuinka pitkälle on kehittynyt kysymys yhtymisestä zinovjevilaisten kanssa.

Vyshinskij: Mitä Mratchkowskij teille vastasi?

Radek: Hän vastasi aivan täsmällisesti, että taistelu on siirtynyt terroristiseen vaiheeseen ja tämän taktiikan realisoimista varten me nyt yhdymme zinovjevilaisten kanssa ja alamme valmistelutyön.

Vyshinskij: Minkälaisen valmistelutyön?

Radek: On selvää, että kun kerran uutena asettamuksena oli terrori, niin valmistelutyöhön piti sisältyä terrorististen kaaderien kokoaminen ja luominen. Myöhemmin Mratchkowskij minulle sanoi, että koska edessä on hyvin kärkevä taistelu ja uhrit tulevat olemaan suunnattomia, niin me haluaisimme säilyttää vissejä kaadereita epäonnistumisen varalle, toisinsanoen vangitsemisen varalle, ja sanoi, että "tämän vuoksi me emme sinua valinneet ensimmäiseen keskukseen". Tätä hän puhui minusta, Pjatakovista ja Serebrjakovista.

Vyshinskij: Saitteko te Mratchkowskilta tietää terrorististen tekojen valmistelemisesta puolueen ja hallituksen johtajia vastaan?

Radek: Huhtikuussa 1933 Mratchkowskij minulta kysyi, enkö minä voisi hänelle mainita trotskilaisten joukosta henkilöä, joka ryhtyisi järjestämään terroristista ryhmää Leningradissa.

Vyshinskij: Ketä vastaan?

Radek: Kirovia vastaan, tietenkin.

Vyshinskij: Ja mitä sitten?

Radek: Minä mainitsin hänelle tällaisen henkilön.

Vyshinskij: Kuka se oli?

Radek: Prigozhin.

Vyshinskij: Tämä oli huhtikuussa 1933?

Radek: Niin

Vyshinskij: Ja milloin Kirov murhattiin?

Radek: Kirov murhattiin joulukuussa 1934.

Vyshinskij: Näinollen monta kuukautta ennen tätä katalaa rikosta teille, Radekille, oli tunnettua, että trotskilaiset valmistelevat Kirovin murhaa?

Radek: Mratchkowskij minulle silloin sanoi, että zinovjevilaiset Leningradissa valmistelevat murhayritystä ja minä aivan selvästi tiesin, että kysymys on Kirovista.

Tov. Vyshinskin kysymykseen — tiesikö syytetty, kuka oli Moskovassa toimineen zinovjevilaisten terroristisen ryhmän johtaja — Radek vastaa:

— Tämän minä sain tietää Dreizeriltä. Dreizer sanoi minulle: "Yleinen johto zinovjevilaisten linjalla on Bakajevilla, samoin kuin meidän trotskilaisen järjestön johto on Mratchkowskilla. Moskovassa johtaa Reingold".

Vyshinskij: Näinollen te olitte täysin tietoinen näiden terrorististen ryhmien toiminnasta?

Radek: Tietenkin keskuksen jäsenenä minä olin täysin tietoinen.

Vyshinskij: Ja te olitte tietoinen siitä, että käytännöllisesti valmistellaan murhia?

Radek: Käytännöllisestä valmistelusta, kaaderien keräämisestä, näiden kaaderien järjestämisestä, näiden kaaderien opettamisesta minä tiesin trotskilais-zinovjevilaisen blokin osanottajana sen muodostumishetkestä alkaen.

Vyshinskij: Tässä luvussa myöskin niiden terrorististen tekojen osanottajana, joista yhtenä oli Kirovin murha?

Radek: Tässä luvussa myöskin terrorististen tekojen, joista yhtenä oli Kirovin murha.

Vyshinskij: Näinollen voidaan katsoa tulleen todistetuksi, että te saitte terrorista tietää Mratchkowskilta?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Se oli ennen sitä, kun te saitte kirjeen Trotskilta?

Radek: Tämä oli Trotskin kirjeen saamisen jälkeen. Trotskin kirje saatiin helmi- tai maaliskuussa 1932.

Vyshinskij: Jos ennakkokuulustelun materiaalit puhuvat oikein, niin keväällä 1932 te olitte Genevessä?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Tapasitteko te Genevessä ketään ja keskustelitteko tämän tapaisista teemoista?

Radek: Ainoa trotskilainen, jonka minä tapasin Genevessä oli V. Romm. Hän toi minulle Trotskilta kirjeen.

Vyshinskij: Mitä te tiedätte muiden ryhmien terroristisesta toiminnasta?

Radek: Vuonna 1934 minä tiesin ryhmän muodostumisesta Fridlandin johdolla. Dreizerin sijainen Gajevskij saattoi tietooni, että muodostuu vakavien ihmisten ryhmä, että se ei nyt tule toimimaan, vaan että tämä tulee olemaan reservi epäonnistumisen varalta. Pjatakov sanoi siitä, että ukrainalainen keskus — hän mainitsi Kotsjubinskin, Golubenkon ja muistaakseni Loginovin — muodostaa terroristista ryhmää, joka tulee toimimaan Ukrainan kommunistisen puolueen ja sovettihallituksen johtajia vastaan.

Mitä tulee Siperian ryhmään, niin Pjatakov minulle sanoi, että sitä siellä muodostetaan; taisi tämän yhteydessä mainita myöskin Muralovin nimen.

Tämän lisäksi hän puhui, että Tulassa on muodostunut tai muodostuu tällainen terroristinen ryhmä...

Vyshinskij: Mainitsiko Pjatakov teille sukunimiä?

Radek: Hän ei sanonut johtajien sukunimiä, mutta sanoi, että tämä ryhmä on yhteydessä Ditjatjevin kanssa. Sitäpaitsi huomattavasti myöhemmin, vuonna 1935, minulle tuli tunnetuksi Beloborodovin ryhmän muodostaminen Donin-Rostovissa. Myöskin oli tiedettyä, että Mdivani muodosti ryhmän. V. 1935 minä sain tietää zinovjevilaisesta ryhmästä, se oli Zaks-Gladnevin ryhmä, jonka kanssa Moskovassa oli yhteydessä minun työntekijäni Tivel.

Edelleen valtion syyttäjä tekee syytetylle Radekille useita kysymyksiä hänen yhteyksistään terrorististen ryhmien kanssa. Radekin vastauksista käy selville, että hän keskuksen jäsenenä ei ainoastaan tietänyt terrorististen ryhmien olemassaolosta, vaan myöskin itse välittömästi johti Prigozhinin terroristista ryhmää, jonka tehtävänä oli suorittaa S. M. Kirovin murha.

Vyshinskij: Tekö muodostitte ryhmän?

Radek: Ryhmän oli muodostanut Prigozhin.

Vyshinskij: Se oli henkilö, jonka te olitte lähettäneet tähän asiaan?

Radek: Henkilö, jonka minä olin löytänyt terroristisen ryhmän organisoimista varten. Minä hänelle sanoin: "Keskuksen antamana tehtävänä on muodostaa Leningradissa terroristinen ryhmä, valitse ihmiset ja osoita, miltä asia näyttää".

Vyshinskij: Kuka sitten johti Prigozhinia tässä valmistelutyössä?

Radek: Minä — Radek.

Vyshinskij: Kenen kanssa vielä te puhuitte terrorista?

Radek: Minä puhuin keskuksen jäsenten kanssa, joiden kanssa jouduin tapaamaan ja joiden kanssa minun oli ratkaistava vissejä kysymyksiä.

Vyshinskij: Keitä te voitte mainita?

Radek: Minä mainitsin Preobrazhenskin. Voin mainita, kenen kanssa minulla oli keskustelu yleisessä muodossa — Smilgan kanssa.

Vyshinskij: Mutta oikeistolaisten ryhmä?

Radek: On itsestään selvää, minä olin yhteydessä Buharinin kanssa.

Vyshinskij: Vieläpä on itsestään selvää! Minkälaisia konkreettisia tosiasioita te voitte mainita yhteyksistä oikeistolaisten ryhmän kanssa?

Radek: Minulla oli yhteys ainoastaan Buharinin kanssa. Tomskin minä näin vain v. 1933, jolloin hän puhui hyvin kärkevässä muodossa puolueen sisäisestä tilanteesta.

Vyshinskij: Millaisia keskusteluja teillä oli Buharinin kanssa?

Radek: Jos se koskee keskusteluja terrorista, niin minä voin luetella konkreettisesti. Ensimmäinen keskustelu oli kesä- tai heinäkuussa v. 1934. Sen jälkeen, kun Buharin siirtyi työskentelemään "Izvestijan" toimituksessa. Tähän aikaan me hänen kanssaan sovimme kahden, toistensa kanssa yhteydessä olevien keskusten jäseninä. Minä häneltä kysyin: "Oletteko käyneet terroristiselle tielle?" Hän sanoi: "Olen". Kun minä häneltä kysyin, kuka johtaa tätä asiaa, niin hän mainitsi Uglanovista ja mainitsi itsensä, Buharinin. Keskustelun aikana hän minulle sanoi, että on valmistettava kaadereita akateemisesta nuorisosta. Teknilliset ja kaikenlaiset muut konkreettiset asiat eivät olleet meidän keskustelumme aiheena. Mratchkowskij kohtauksensa aikana yritti asettaa tämän kysymyksen Buharinille, mutta Buharin hänelle vastasi: "Kun sinut nimitetään kaikkien terrorististen järjestöjen komentajaksi, niin silloin sinulle esitämme kaikki pöydällä".

Vyshinskij: Edelleen, minkälaisia keskusteluja teillä oli?

Radek: Myöhemmät keskustelumme koskivat Kirovin murhan poliittisia seurauksia. Me tulimme vakuutetuiksi, että tämä murha ei antanut niitä tuloksia, joita siltä saattoivat odottaa murhan organisaattorit. Se ei osottautunut oikeaksi, ei ollut isku KK:aa vastaan, ei aiheuttanut myötätuntoa kansanjoukoissa, kuten trotskilais-zinovjevilaiset ajattelivat, vaan päinvastoin, aiheutti kansanjoukkojen yhdistäytymisen KK:n ympärille, se johti zinovjevilaisten ja trotskilaisten suuren lukumäärän vangitsemiseen. Me jo silloin sanoimme itsellemme: joko tämä teko yksityisterroritaktiikan tuloksena vaatii terrorististen tekojen lopettamista tai se vaatii menemään pitemmälle ryhmittäisiin terroristisiin tekoihin.

Buharin minulle ilmoitti, että heillä keskuksessa useat ajattelevat, että olisi kevytmielistä ja pelkurimaista Kirovin murhan seurauksen pohjalla luopua yleensä terrorista, että päinvastoin, on siirryttävä suunnitelmanmukaiseen, harkittuun, vakavaan taisteluun, partisaanimaisuudesta — suunnitelmalliseen terroriin. Tämän kysymyksen johdosta minä puhuin heinäkuussa v. 1935 sekä Buharinin että Pjatakovin ja Sokoljnikovin kanssa.

Vyshinskij: Olitteko te ensimmäisen vai toisen terroristisen taistelusysteemin kannalla?

Radek: Minä olin vanhan systeemin kannalla siihen hetkeen asti, kun tulin vakuutetuksi, että tämä taistelu on yleensä partisaanimaisuutta. Sitten minä olin suunnitelmallisen terroristisen taistelun kannalla.

Vyshinskij: Tultuanne johtopäätökseen, että on välttämätöntä siirtyä ryhmäterroriin, niin ryhdyittekö te joihinkin toimenpiteisiin tämän taistelun organisoimiseksi?

Radek: Ryhdyin. Heinäkuussa v. 1935 minä asetin ensin Pjatakoville ja sitten keskustelussa Sokoljnikoville kysymyksen: jatkammeko taistelua vai likvidoimmeko sen?

Vyshinskij: Millainen oli vastaus?

Radek: Vastaus oli: "Jatkamme". Silloin me päätimme tehdä lopun tällaisesta tilanteesta, jolloin kukaan ei kanna vastuuta terroriasiasta. Me päätimme kutsua Dreizerin, jota pidimme kaikkein sopivampana terrorististen tekojen johtamista varten sen jälkeen, kun Mratchkowskij oli vangittu, ottaaksemme selville häneltä, mitä hän aikoo tehdä ja yhdessä laatia plaani.

Vyshinskij: Siis ennenkaikkea te halusitte yhdistää terrorististen ryhmien johdon?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Ja kenet huomioitte johtajaksi?

Radek: Dreizerin.

Vyshinskij: Otitteko yhteyden hänen kanssaan?

Radek: Minä kirjoitin Dreizerille kirjeen, itse en voinut matkustaa hänen luokseen Krivoirogiin. Kuluu muutamia kuukausia ja Dreizeriltä ei tule vastausta, sitten tulivat uudet tapahtumat: Trotskin joulukuun instruktsio, joka asetti kaikki kysymykset koko laajuudessaan. Tässä ei enään ollut kysymys plaanista, vaan paljon laajemmasta.

Vyshinskij: Minä vuonna tämä oli?

Radek: V. 1935. Minä kirjoitin Dreizerille kategoorisessa muodossa kirjeen, että "helmikuun loppuun, maaliskuun alkuun mennessä sinun on saavuttava", ja sain häneltä vastauksen "saavun".

Vyshinskij: Sen aikaa, kun te otitte selville voimianne, etsitte Dreizeriä, niin jatkoivatko nämä ryhmät olemassaoloaan ja toimintaa?

Radek: Ne jatkoivat olemassaoloaan ja toimintaa.

Vyshinskij: Syytetty Radek, olkaa hyvä ja ilmoittakaa oikeudelle Trotskin kanssa pitämänne kirjeenvaihdon sisältö, joka koskee, jos niin voidaan sanoa, ulkopolitiikan kysymyksiä.

Radek: Minulla oli 3 Trotskin kirjettä: huhtikuussa v. 1934, joulukuussa v. 1935 ja tammikuussa v. 1936. Kirjeessä vuodelta 1934 Trotskij asetti kysymyksen näin: fasismin valtaantulo Saksassa perin pohjin muuttaa koko tilanteen. Se merkitsee sotaa läheisessä näköpiirissä, kiertämätöntä sotaa, varsinkin siksi, että samanaikaisesti tilanne kärjistyy Kaukaisessa Idässä. Trotskij ei epäile sitä, etteikö tämä sota johtaisi Sovettiliiton tappioon. Tämä tappio, kirjoitti hän, luo realisen tilanteen blokin valtaantulolle, ja tästä hän teki johtopäätöksen, että blokki on intreseerattu yhteentörmäysten kärjistämisestä. Tässä kirjeessä Trotskij osoitti, että hän on järjestänyt yhteyden jonkun Kaukaisen Idän ja jonkun Keski-Europan valtion kanssa ja että hän on näiden valtioiden virallisille piireille sanonut, että blokki seisoo näiden valtioiden kanssa tehtävän sopimuksen pohjalla ja on valmis huomattaviin sekä taloudellista että territoriaalista luonnetta oleviin myönnytyksiin. Hän vaati kirjeessä, että me Moskovassa käyttäisimme hyväksi mahdollisuutta vahvistaa vastaavien valtioiden edustajille suostumuksemme tähän hänen askeleeseensa. Kirjeen sisällön minä tiedoitin Pjatakoville. Sokoljnikov kävi luonani "Izvestijan" toimituksessa ja tiedoitti minulle keskustelun sisällön hänen ja h ... välillä.

Sokoljnikov sanoi: "Kuvitelkaa, että käyn Ulkoasiain kk:ssa virallisia neuvotteluja. Keskustelu päättyi. Kielenkääntäjät ovat

(Jatkuu seuraavalla sivulla.)

Sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen oikeusprosessi

Tammikuun 24 päivän aamuistunto

Syytetty RADEKIN kuulustelu

(Jatkoa edelliseltä sivulta.)

poistuneet. Erään ulkovaltion virallinen edustaja h... tuli äkkiä minun eteeni ja asetti kysymyksen: "Tiedänkö minä niistä ehdotuksista, joita Trotskij on tehnyt hänen hallitukselleen". Minä, sanoo Sokoljnikov, vastasin, että tiedän, että ne ehdotukset ja neuvot ovat vakavia, ja että minä ja myöskin minun hengen heimolaiseni niihin suostuvat. Myöskin Sokoljnikov sanoi, että Kamenev häntä aikaisemmin varotti siitä, että hänen puoleensa tai minun puoleeni voi kääntyä ulkovaltion edustajia.

Rommin kautta, joka toukokuussa matkusti ulkomaille, minä lähetin Trotskille kirjeen, jossa tiedoitin hänen direktiivinsä saamisesta ja siitä, että me olemme keskenämme sopineet olla täältä menemättä askeleissamme pitemmälle kuin viseerata hänen mandaattinsa neuvotteluja varten ulkovaltioiden kanssa. Sitäpaitsi minä lisäsin: emme yksistään me, virallisesti keskuksena hyväksy, vaan minä henkilökohtaisesti hyväksyn sen, että hän etsii yhteyttä ulkovaltioiden kanssa.

Vyshinskij: Se oli toukokuussa v. 1934?

Radek: Se oli toukokuussa v. 1934. Syksyllä v. 1934 eräässä diplomaattisessa vastaanotossa keski-europalaisen valtion diplomaattinen edustaja, jonka minä tunsin, tuli minun luokseni ja alotti keskustelun. Hän sanoi: "Meidän johtajamme (hän sanoi sen konkreettisemmin) tietävät, että herra Trotskij pyrkii lähentymiseen Saksan kanssa. Meidän johtajamme kysyy, mitä merkitsee tämä herra Trotskin ajatus? Mahdollisesti se on emigrantin ajatus, kun häntä ei nukuta? Kuka on näiden ajatusten takana?"

Oli selvää, että minulta kysytään blokin suhteesta. Minä sanon hänelle, että realiset politiikot SSTL:ssä ymmärtävät Saksan ja Sovettiliiton lähentymisen merkityksen ja ovat valmiit menemään niihin myönnytyksiin, jotka tarvitaan tätä lähentymistä varten. Tämä edustaja ymmärsi, että kun kerran minä puhun realisista politiikoista, niin siis SSTL:ssä on realisia politiikkoja ja epärealisia politiikkoja; epärealiset — ne ovat sovettihallitus, ja realiset — ne ovat trotskilais-zinovjevilainen blokki. Ja ymmärrettävä oli se ajatus, minkä minä sanoin: jos blokki tulee valtaan, niin se menee myönnytyksiin lähentymistä varten teidän hallituksenne kanssa ja sen maan kanssa, jota se edustaa. Antaessani tämän vastauksen, minä käsitin, että tein teon, joka on sallimaton Sovettiliiton kansalaiselle.

Vyshinskij: Tämä kaikki liittyy ensimmäiseen kirjeeseen?

Radek: Tämä oli ensimmäisen kirjeen tuloksena, mutta tämä ei ollut sen kirjeen ainoa tulos.

Vyshinskij: Oliko teillä vuoden 1934 huhtikuun ja marraskuun välillä, teemoja, jotka liittyvät tähän kirjeeseen, keskusteluja keskuksen toisten jäsenten kanssa?

Radek: Minä informeerasin tästä Pjatakovia, Sokoljnikovia, Serebrjakovia.

Vyshinskij: Puhuitteko te heille myöskin Trotskin kirjeen itse sisällöstä?

Radek: Trotskin kirjeen sisällöstä minä puhuin täydellisellä tarkkuudella.

Vyshinskij: Millaisia kysymyksiä siellä oli?

Radek: Fasismin voitto Saksassa, Japanin agression voimistuminen, näiden valtioiden sodan kiertämättömyys SSTL:ää vastaan, SSTL:n tappion kiertämättömyys, se, että blokille on välttämätöntä, jos se pääsee valtaan, mennä myönnytyksiin.

Vyshinskij: Siis te olitte intreseerattuja sodan jouduttamisesta ja intreseerattuja siitä, että tässä sodassa SSTL kärsisi tappion? Miten oli sanottu Trotskin kirjeessä?

Radek: Tappio on kiertämätön, ja se muodostaa tilanteen meidän valtaanpääsyllemme, siksi me olemme intreseerattuja sodan jouduttamisesta. Johtopäätös: me olemme intreseerattuja tappiosta.

Vyshinskij: Mutta olitteko te SSTL:n tappion kannalla vai voiton kannalla?

Radek: Kaikki minun toimenpiteeni näiden vuosien aikana todistavat sitä, että minä autoin tappiota.

Vyshinskij: Olivatko nuo teidän toimenpiteenne tietoisia?

Radek: Elämässäni, paitsi unessa, en ole milloinkaan suorittanut tiedottomia toimenpiteitä. (Naurua.)

Vyshinskij: Mutta tämä ei valitettavasti ollut unta?

Radek: Se ei valitettavasti ollut unta.

Vyshinskij: Vaan se oli todellisuutta?

Radek: Se oli surullista todellisuutta.

Vyshinskij: Niin, teille surullista todellisuutta. Puhuitteko te keskuksen jäsenten kanssa tappiokannasta?

Radek: Me hyväksyimme sen täytäntöönpanemista varten.

Vyshinskij: Teittekö te henkilökohtaisesti ja teidän kanssarikollisenne jotakin käytännössä tämän direktiivin toteuttamiseksi?

Radek: On ymmärrettävää, että me toimimme.

Vyshinskij (Pjatakoville): Vahvistatteko te sen, että tiesitte Radekin nimelle osoitetusta Trotskin kirjeestä?

Pjatakov: Minä jo eilen osoitin ja vahvistan, että tämä täydellisesti vastaa todellisuutta.

Vyshinskij (Sokoljnikoville): Sama kysymys.

Sokoljnikov: Myöskin minulle on se tunnettua.

Vyshinskij: Myöskin te olitte tällä kannalla?

Sokoljnikov: Niin.

Vyshinskij (Serebrjakoville): Olitteko tekin tappiokannalla?

Serebrjakov: Minä en vastustanut.

Vyshinskij (Radekille): Te sanoitte, että oli toinenkin kirje — joulukuussa v. 1935. Kertokaa siitä.

Radek: Kun ennen tätä aikaa Trotskij siellä ja me täällä, Moskovassa, puhuimme taloudellisesta perääntymisestä sovettivaltion pohjalla, niin tässä kirjeessä huomioitiin perinpohjainen käänne. Sillä ensinnäkin Trotskij katsoi, että tappion seurauksena on territoriaalisten myönnytysten kiertämättömyys ja mainitsi nimenomaan Ukrainan. Toiseksi, kysymys oli SSTL:n jakamisesta. Kolmanneksi, taloudelliselta näkökannalta, se ennusti seuraavat seuraukset tappiosta: ei yksistään sitä, että imperialistisille valtioille tärkeät teollisuuskohteet luovutetaan konsessioksi, vaan myöskin sitä, että tärkeät taloudelliset objektit, jotka kapitalistiset ainekset osoittavat, luovutetaan ja myydään kapitalististen ainesten yksityisomaisuudeksi. Trotskij ennusti obligatsiolainoja, ts. ulkomaalaisen pääoman päästämistä eksploateeraamaan niitä tehtaita, jotka muodollisesti jäävät sovettivaltion käsiin.

Agraaripolitiikan alalla hän aivan selvästi asetti kysymyksen siitä, että kolhoosit on laskettava hajalle, ja esitti ajatuksen traktorien ja muiden monimutkaisten maatalouskoneiden luovuttamisesta yksityistalonpojille uuden kulakkikerroksen uudestisynnyttämistä varten. Lopuksi, aivan selvästi asetettiin kysymys yksityiskapitaalin uudestisyntymisen välttämättömyydestä kaupungissa. Selvää oli, että kysymys oli kapitalismin restauratsiosta.

Poliittisella alalla tässä kirjeessä oli uutta kysymyksen asettamus vallasta. Kirjeessä Trotskij sanoi: minkäänlaisesta demokratiasta ei voi olla puhettakaan. Työväenluokka on elänyt 18 vuotta revolutsiota ja sillä on tavaton ruokahalu ja tämä työläinen on palautettava osaksi yksityistehtaisiin, osaksi valtion tehtaisiin, jotka tulevat olemaan mitä raskaimman kilpailun tilassa ulkomaalaisen kapitaalin kanssa. Siis tulee tapahtumaan työväenluokan aseman jyrkkä huononeminen. Maaseudulla alkaa jälleen köyhälistön ja keskivarakkaan taistelu kulakistoa vastaan. Ja jotta silloin säilyisi, tarvitaan lujaa valtaa. Siitä riippumatta, millaisiin muotoihin se puetaan. Jos haluatte historiallisia analogioita, niin ottakaa analogia Napoleon I vallasta ja ajatelkaa tätä analogiaa. Napoleon I valta ei ollut restauratsiota — restauratsio tuli myöhemmin, vaan se oli yritys säilyttää revolutsion pääsaavutukset, se, mitä voitiin revolutsiosta säilyttää. Tämä oli uutta. Hän oli tehnyt itselleen selväksi sen, että sen tilanteen isännäksi, jonka ansiosta blokki voi päästä valtaan, tulee fasismi, yhtäältä Saksan fasismi ja toisaalta Kaukaisen Idän maan sotilasfasismi.

Ja uutta käytännöllisissä johtopäätöksissä oli se, että erikoisesti siitä toiminnasta, mikä koskee tuhotyötä, on sovittava sen kumppanin kanssa, jonka avulla blokki vain voi päästä valtaan.

Vielä eräs sangen tärkeä seikka oli tässä direktiivissä, ja nimenomaan — formuleeraus, että SSTL:n yhteiskunnallisen järjestelmän tasoittaminen fasististen voittajamaiden kanssa on kiertämätöntä, jos me yleensä haluamme pysyä vallassa. Juuri tämä tasoittamisaate, joka oli kapitalismin restauratsion valenimi, olikin sitä spesifistisen uutta, mikä heti pisti silmäämme, kun me tämän direktiivin saimme.

Vyshinskij: Siis, jos lyhyesti summeerataan tämän kirjeen sisältö, niin mihin johtavat sen peruskohdat?

Radek: Me jäimme vuoden 1934 kannalle, että tappio on kiertämätön.

Vyshinskij: Ja minkälainen johtopäätös tästä?

Radek: Johtopäätös tästä kiertämättömästä tappiosta on se, että nyt oli avoimesti asetettu eteemme kysymys kapitalismin restauratsiosta.

Vyshinskij: Siis tämä kapitalismin restauratsio, jota Trotskij nimitti SSTL:n yhteiskunnallisen järjestelmän tasoittamiseksi kapitalististen maiden mukaan, ajateltiin kiertämättömänä seurauksena sopimuksesta ulkovaltioiden kanssa?

Radek: Kiertämättömänä seurauksena SSTL:n tappiosta sen yhteiskunnallisista seurauksista ja tämän tappion pohjalla tehdystä sopimuksesta.

Vyshinskij: Edelleen?

Radek: Kolmas ehto oli kaikkein uusin meille — asettaa sovettivallan tilalle se, mitä hän nimitti bonapartelaiseksi vallaksi. Ja meille oli selvää, että se on fasismia ilman omaa finanssikapitaalia, fasismia, joka palvelee vierasta finanssikapitaalia.

Vyshinskij: Neljäs ehto?

Radek: Neljäs oli maan jakaminen. Saksalle suunniteltiin luovuttaa Ukraina; Japanille — meren rannikon ja Amurjoen alueen.

Vyshinskij: Puhuttiinko silloin joistakin muista taloudellisista myönnytyksistä?

Radek: Kyllä, tehtiin syvällisemmiksi ne päätökset, joista minä jo puhuin. Kontributsion maksaminen elintarpeiden, raaka-aineen ja rasva-aineiden luovuttamisen muodossa useiden vuosien aikana. Sitten — aluksi hän sanoi sen ilman numeroja, mutta jälkeenpäin määritellymmin — turvata voittaneille maille vissi prosenttiosuus niiden osallistumisessa sovetti-importtiin. Kaikki tämä yhdessä otettuna merkitsi maan täydellistä orjuuttamista.

Vyshinskij: Oliko kysymys Sahalinin naftasta?

Radek: Japaniin nähden puhuttiin — sille on annettava ei ainoastaan Sahalinin nafta vaan turvattava se naftalla, jos sota syttyy Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kanssa. Osoitettiin välttämättömyyteen olla millään tavoin häiritsemättä sitä, että Japanin imperialismi valloittaa Kiinan.

Vyshinskij: Entä Tonavan maista?

Radek: Tonavan ja Balkanin maista Trotskij puhui kirjeessä, että on tapahtumassa Saksan fasismin ekspansio, emmekä me saa mitenkään häiritä tätä tosiasiaa. Ymmärrettävästi kysymys oli kaikkien suhteittemme lopettamisesta Tshekkoslovakian kanssa, jotka suhteet olisivat suojeluksena tälle maalle.

Vyshinskij: Sisältyikö siihen kirjeeseen ohjeita tuholais-, terroristisen- ja diversiotoiminnan laajentamisen ja aktivisoinnin välttämättömyydestä?

Radek: Tämä toiminta oli yhdistetty koko ohjelmaan ja se osoitettiin, yhtenä kaikkein tärkeimmistä vipusimista valtaan pääsylle. Sodan yhteydessä puhuttiin siitä, että trotskilaisten on välttämätöntä rämettää armeija.

Vyshinskij: Mutta eikö puhuttu puolustusteollisuudesta?

Radek: Puhuttiin erikoisesti. Trotskilaisten diversiotoiminta sotateollisuudessa on sovittava niiden kumppanien kanssa, joiden kanssa onnistuu solmia sopimus, ts. vastaavien ulkovaltioiden esikuntien kanssa.

Vyshinskij (Pjatakoville): Syytetty Pjatakov, kun te annoitte Norkinille sodan sattuessa ohjeita suorittaa Kemerovon kemiakombinaatin murhapoiton, niin piditteko te lähtökohtana jotain yleistä asettamusta?

Pjatakov: Minä pidin lähtökohtana niitä "konkreettisoimis" asettamuksia, jotka Trotskij oli antanut.

Vyshinskij: Ja teidän keskustelunne Sokoljnikovin kanssa tapahtuivat sen jälkeen, kun te olitte palanneet Berlinistä v. 1935, Trotskin kanssa henkilökohtaisen kohtaamisenne jälkeen?

Pjatakov: Jälkeen.

Vyshinskij: Ja henkilökohtaisessa kohtauksessa Trotskin kanssa formuleerattiin nämä vaatimukset?

Pjatakov: Ehdottomasti.

Vyshinskij (Radekille): Eikö ollut puhetta rautatietransportista?

Radek: Koko konkretisointi koski sotaa, joten transporttiin nähden ei voinut olla poikkeusta.

Vyshinskij: Syytetty Serebrjakov, muistatteko te keskustelun Radekin kanssa Trotskin kirjeestä v. 1935?

Serebrjakov: Kyllä.

Vyshinskij: Yhdistikö Radek Trotskin direktiivin teidän rikokselliseen toimintaanne transportin alalla?

Serebrjakov: Tämä luonnollisesti yhdistettiin minussa. Jo v. 1934 ja vuoden 1935 joulukuussa, kun me vaihdoimme mielipiteitä Livshitsin kanssa, joka siihen aikaan oli kulkulaitosasiain kansankomissaarin sijainen, me puhuimme siitä, että määrättynä aikana saattaa nousta kysymyksiä diversio- ja tuholaistoiminnan aktivisoimisesta transportissa.

Vyshinskij: Te puhuitte Livshitsin kanssa?

Serebrjakov: Niin. Silloin me arvelimme, että lastien kuljetuksen murtamistarkoituksessa voidaan ylikuormittaa ja saada aikaan tulpat tärkeimmissä rautatiesolmuissa.

Vyshinskij: Entä diversiotekojen organisoimiseen nähden?

Serebrjakov: Kysymys asetettiin sillä pohjalla, että on voimistutettava kaaderien värväystä diversiotekoja varten.

Vyshinskij: Syytetty Livshits, mitä te tästä sanotte?

Livshits: Vahvistan keskustelun järjestön jäsenten värväyksen voimistuttamiseen nähden diversiotekojen ja tuhotekojen suorittamista varten sodan aikana.

Vyshinskij: Te olitte kulkulaitosasiain kansankomissaarin sijainen ja samaan aikaan käsittelitte kysymystä siitä, miten saada murretuksi liikenne rautateillä sodan sattuessa?

Livshits: Niin. Minä katsoin, että kun kerran me käymme taistelua sen puolesta, että trotskilais-zinovjevilainen blokki pääsee valtaan, niin tämä on tehtävä.

Vyshinskij: Mistä te puhuitte Pjatakovin kanssa?

Livshits: Siitä työstä, jota trotskilaiset suorittavat transportissa, ts. niiden prikaasien epäonnistuttamisesta, jotka turvaavat rautatietransportin työn parantamisen.

Vyshinskij: Antoiko Pjatakov teille suoranaisia direktiivejä ja ohjeita voimistuttaa tuholais- ja diversiotyötä transportissa?

Livshits: Antoi.

Vyshinskij: Te hyväksyitte ne?

Livshits: Niin.

Vyshinskij: Täytittekö?

Livshits: Kyllä, sen mitä saatoin — täytin.

Vyshinskij: Teitte tuhoa?

Livshits: Niin.

Vyshinskij: Teitte työn tuloksettomaksi?

Livshits: Niin.

Valtion syyttäjä siirtyy jälleen kuulustelemaan Radekia, ottaen selville syytetyn suhteen Trotskin kirjeeseen joulukuussa v. 1935 ja Trotskilta Pjatakovin tuomiin direktiiveihin.

Valtion syyttäjän tov. Vyshinskin kysymykseen, mitä Trotskin ohjelma v. 1935 sisälsi, Radek vastaa:

— V. 1935 asetettiin kysymys — mentävä takaisin kapitalismiin.

Vyshinskij: Mihin rajoihin asti?

Radek: Se, mitä Trotskij esitti, oli ilman rajoja. Niihin rajoihin asti, mitä vihollinen vaatii.

Vyshinskij: Siis jälleen oli tappio päiväjärjestyksessä?

Radek: Niin, uutta oli nyt se, että tappio yhdistyi ulkomaalaisiin ohjeisiin.

Vyshinskij: Siis tässä on jo suoranainen toimien sopiminen ulkomaalaisten pääesikuntien kanssa, mutta aikaisemmin sitä ei ollut?

Radek: Aikaisemmin sitä ei ollut.

Vyshinskij: Tämä pakoitti teidät miettimään?

Radek: Ei yksistään tämä pakoittanut enemmän miettimään, vaan myöskin se tilanne, joka oli maassa aikaisemmin — v. 1934 ja sittemmin.

Vyshinskij: Puhuiko Pjatakov teille matkastaan Osloon?

Radek: Pjatakovin matka oli meidän neuvottelumme tulos. Me tulimme vakuutetuiksi, että minun on käytettävä hyväksi kolme kertaa minulle tehtyä kutsua matkustamisesta Osloon pitämään selostuksen ylioppilaille. Ellei Pjatakovilla olisi ollut komennusta, niin minä, jolla oli tämä lupa, olisin matkustanut pitämään selostusta Osloon, ehdottomasti kohdatakseni Trotskin.

Vyshinskij: Joten siis huomioitiin teidän matkanne ulkomaille?

Radek: Joko minun tai Pjatakovin.

Me päätimme keskenämme, että Trotskin direktiivistä me emme voi ottaa itsellemme vastuuta. Me emme voi sokeasti johtaa ihmisiä. Me päätimme kutsua koolle neuvottelun. Pjatakov matkusti Trotskin luo. Minä en tiedä, miksi Pjatakov ei täällä tästä puhunut, vaikka tämä luultavasti on kaikkein olcellisinta hänen keskustelustaan Trotskin kanssa, kun Trotskij sanoi, että neuvottelun on joko epäonnistuttava tai hajaannuttava. Pjatakov palasi takaisin ja kertoi keskustelustaan Trotskin kanssa. Heti silloin me päätimme, että kutsumme koolle neuvottelun Trotskin kiellosta huolimatta. Ja tämä hetki, meille kaikille sisäisesti merkitsi: olimme tulleet esteen eteen.

Keskeytimmekö toiminnan sen jälkeen, kun saimme direktiivin? Emme. Kone pyöri edelleenkin.

Vyshinskij: Millainen johtopäätös?

Radek: Siksi oli johtopäätös: kapitalismin restauratsio vuoden 1935 tilanteessa. Yksinkertaisesti — "elätte terveydeksenne", Trotskin ihania silmiä varten — maan on palattava takasin kapitalismiin. Kun minä tämän luin, niin minusta tuntui, että tämä on kuin hullujen huoneessa. Ja lopuksi, verrattain tärkeä tosiasia: aikaisemmin oli kysymys niin, että me taistelemme vallasta siksi, että olimme vakuutettuja voivamme jotain turvata maalle. Nyt meidän on taisteltava sen puolesta, että täällä hallitsisi ulkomaalainen kapitaali, joka pitää meidät kourissaan, ennenkuin antaa meille vallan. Mitä merkitsi direktiivi tuhotyön sopimisesta ulkomaalaisten piirien kanssa? Tämä direktiivi merkitsi minulle aivan yksinkertaista asiaa, minulle poliittisena organisaattorina ymmärrettävää asiaa, että meidän järjestöömme liitetään ulkovaltioiden lähettiläitä, järjestöstä tulee ulkomaalaisten vakoilujärjestöjen suoranainen apuväline. Me lakkasimme olemasta vähimmässäkään määrin omien askeliemme isäntiä.

Vyshinskij: Mitä te päätitte?

Radek: Ensimmäinen siirto olisi ollut mennä puolueen KK:aan tekemään ilmoitus, nimittää kaikki henkilöt. Minä en siihen mennyt.

Minä en mennyt GPU:n, vaan GPU tuli minut hakemaan.

Vyshinskij: Kaunopuheinen vastaus!

Radek: Surullinen vastaus.

Vyshinskij: V. 1934 te olitte tappion kannalla?

Radek: Minä pidin tappiota kiertämättömänä.

Vyshinskij: Olitteko te tappion kannalla?

Radek: Jos minä olisin voinut ehkäistä tappion, niin minä olisin ollut sitä vastaan.

Vyshinskij: Te katsotte, että ette voineet estää sitä?

Radek: Minä pidin sitä kiertämättömänä tosiasiana.

Vyshinskij: Te ette vastaa oikein minun kysymykseeni. Hyväksyttekö te kaikki Trotskin asettamukset, jotka teille annettiin v. 1934?

Radek: Minä hyväksyin kaikki Trotskin asettamukset v. 1934.

Vyshinskij: Oliko silloin asettamus tappiosta?

Radek: Oli, se oli tappioasettamus.

Vyshinskij: Te sen hyväksyitte?

Radek: Hyväksyin.

Vyshinskij: Siis, kun te kerran sen hyväksyitte, niin te olitte tappion kannalla?

Radek: Siltä näkökannalta...

Vyshinskij: Te kuljitte tappioon?

Radek: Niin, ymmärrettävästi.

Vyshinskij: Siis, te olitte tappion kannalla?

Radek: Ymmärrettävästi, kun kerran niin, siis kuljin.

Vyshinskij: V. 1934 te piditte tappiota kiertämättömänä. Minkä takia?

Radek: Katsoin, että maa ei pysty puolustautumaan.

Vyshinskij: Siis te katsoitte, että se on heikko?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Siis te piditte lähtökohtana maan heikkoutta?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Siis pitäen lähtökohtana oletettua maan heikkoutta, te hyväksyitte tappion?

Radek: Pidin kiertämättömänä, hyväksyin.

Vyshinskij: Mutta v. 1935 näitte, että maa on voimakas ja se ei osottaudu oikeaksi?

Radek: Että tappio ei toteudu, että sitä ei tule, että se on epärealinen ohjelma, siksi minä olin sitä ohjelmaa vastaan, joka pohjautuu epärealisille perusteille.

Vyshinskij: Koska se oli epärealinen, niin siksi te olitte vastaan?

Radek: Muista motiiveista en käy puhumaan.

Vyshinskij: Onko oikein, että v. 1935 te olitte tappio-ohjelmaa vastaan siksi, että katsoitte sen epärealiseksi?

Radek: On.

Vyshinskij: Siis v. 1934 te piditte realisena ja olitte sen kannalla, mutta v. 1935 piditte epärealisena ja olitte vastaan?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Te puhuitte, että sellainen kysymyksen asetus, jonka Trotskij antoi v. 1935 joulukuussa keskustelussa Pjatakovin kanssa ja kirjeessä, merkitsi synnyinmaan pettämisehdotusta?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Tunnustatteko te, että keskustelun tosiasia herra ... kanssa marraskuussa v. 1934 on synnyinmaan pettämistä?

Radek: Minä tiesin sen keskustelun hetkellä ja kvalifisoin nyt, niinkuin silloinkin.

Vyshinskij: Niinkuin petoksen?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Vahvistatteko te todistuksenne siitä, että te sanoitte herra ..., että myönnytysten odottaminen nykyiseltä hallitukselta on hyödytön asia?

Radek: Sellainen oli minun lausuntoni ajatus.

Vyshinskij: Vahvistatte?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Ja että ... hallitus voi panna laskelmansa SSTL:ssä olevien "realisten politiikkojen" myönnytyksiin?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Te sanoitte herra ... että blokki voi mennä näihin myönnytyksiin?

Radek: Niin, me vahvistimme Trotskin mandaatin neuvotteluja varten siitä, mitä näiden myönnytysten tulisi sisältää.

Vyshinskij: Minä teiltä kysyin, lupasitteko te blokin nimessä herra ... nämä reaaliset myönnytykset vai ei?

Radek: Kyllä.

Vyshinskij: Onko se petosta?

Radek: On.

Vyshinskij: Vangitsemisen jälkeen pidetyissä kuulusteluissa teiltä kysyttiin — oletteko te syyllinen puolueen ja sovettivaltion edessä. Mitä te siihen vastasitte?

Radek: Minä vastasin, että en ole.

Vyshinskij: Kysyttiinkö teiltä yhteyksistä terroristisen ryhmän toisten osanottajien kanssa? Mitä te vastasitte?

Radek: Kielsin.

Vyshinskij: Se oli syyskuun 22 päivänä v. 1936?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Asetettiinko teitä vastakkain Sokoljnikovin kanssa?

Radek: Kyllä.

Vyshinskij: Sokoljnikov paljasti teidät?

Radek: Niin.

Vyshinskij: Mutta te?

Radek: Kaikki kielsin alusta loppuun saakka.

Vyshinskij: Montako kuukautta te kielsitte?

Radek: Noin kolme kuukautta.

Vyshinskij: Millä voidaan todistaa, että todella joulukuussa v. 1935 Trotskilta saapuneen kirjeen ja Pjatakovin kanssa käydyn keskustelun jälkeen te ette hyväksyneet niitä asettamuksia, jotka te ennen sitä kokonaisuudessaan ja tinkimättä hyväksyitte? Onko teillä sellaisia tosiasioita?

Radek: Ei ole.

Vyshinskij: Minulla ei ole enempää kysymyksiä.

Ilmoitetaan väliaika kello 6 asti illalla.

Todistaja Rommin kuulustelu

Puheenjohtaja: Teidän toimiasemanne?

Romm: Minä olin "Izvestijan" kirjeenvaihtajana Yhdysvalloissa.

Vyshinskij. Miten kauan te tunnette syytetty Radekin?

Romm: V:sta 1922 asti.

Vyshinskij: Mikä teitä sitoi Radekiin menneisyydessä?

Romm: Ensin minä olin tuttu hänen kanssaan kirjallisuusasioissa, sitten v.v. 1926—27 yhdisti minua häneen yhteinen trotskilainen puoluevastainen toiminta

Vyshinskij: Olitteko te olleet Genevessä?

Romm: Kyllä, minä olin TASS'in kirjeenvaihtaja Genevessä ja Parisissa. Genevessä v:sta 1930 v:teen 1934 asti.

Vyshinskij: Minua kiinnostaa Genevessä oloaikanne. Ollessanne Genevessä, jouduitteko te kohtaamaan Radekia?

Romm: Kyllä, keväällä v. 1932. Kun Radek saapui Geneveen, minä annoin hänelle Trotskin kirjeen, jonka olin saanut Sedovilta vähää ennen Parisissa.

Vyshinskij: Kertokaa, miten te saitte kirjeen Trotskilta, mikä tehtävä teillä oli tämän yhteydessä, miten te täytitte sen tehtävän?

Romm: Kesällä v. 1931 matkustettuani Berlinin kautta minä kohtasin Pudnan, joka ehdotti minut saatettavaksi Sedovin luo. Minä tapasin Sedovia ja hänen kysymykseensä, olenko minä valmis, jos tarvitaan, ottamaan itselleni tehtävän yhteyden pidossa Radekin kanssa, vastasin suostumuksella ja annoin hänelle osoitteeni — Parisiin ja Geneveen.

Joitakin päiviä ennen minun matkustamistani Geneveen, ollessani Parisissa, minä sain kaupungin postista kirjeen, jossa oli lyhyt kirjelappunen Sedovilta pyynnöllä, että annan kirjekuoreen laitetun kirjeen Radekille. Minä otin tämän kirjeen mukaani Geneveen ja annoin Radekille häntä tavatessani.

Vyshinskij: Lukiko Radek kirjeen teidän läsnäollessanne tai ilman teitä?

Romm: Hän luki sen minun läsnäollessani ja pani sen nopeasti taskuunsa.

Vyshinskij: Mitä Radek sanoi teille tämän kirjeen sisällöstä?

Romm: Että se sisältää direktiivin yhdistymisestä zinovjevilaisten kanssa, terroristiseen taistelumetoodiin siirtymisestä NKP(b):n johtoa, ensivuorossa Stalinia ja Voroshilovia vastaan. Sitten Radek matkusti Moskovaan ja minä en häntä nähnyt syksyyn v. 1932 saakka.

Vyshinskij: Mitä sitten tapahtui syksyllä v. 1932 ja missä te olitte sinä aikana?

Romm: Minä olin TASS'in kirjeenvaihtajana Genevessä ja Parisissa, saavuin Moskovaan komennukselle ja tapasin Radekia, joka tiedoitti minulle, että Trotskin direktiivin täytäntöön panemiseksi on muodostunut trotskilais-zinovjevilainen blokki, mutta että hän ja Pjatakov eivät kuulu tähän keskukseen. Edelleen Radek sanoi, että on herännyt ajatus varakeskuksen tai parallelisen keskuksen perustamisesta, jossa ovat vallitsevina trotskilaiset, että toimivan keskuksen epäonnistumisen sattuessa oli varakeskus. Hän sanoi, että haluaa tästä kysymyksestä saada direktiivin Trotskilta ja lähettää minun mukanani kirjeen.

Vyshinskij: Mitä sitten tuohon kirjeeseen oli kirjoitettu, oliko se teille tunnettua?

Romm: Kyllä, siksi että kirje annettiin minulle ja sitten pantiin sak salaisen kirjan kansiin ennen minun matkustamistani takaisin Geneveen syksyllä 1932.

Vyshinskij: Kuka teille antoi tämän tehtävän?

Romm: Radek. Matkustaessani Berlinin kautta Geneveen, minä asemalta lähetin panderollina tämän kirjan, jälkivaatimuksella erääseen Berlinin postilaitokseen sovitulla osoitteella, jonka antoi minulle Sedov, ja samalla pikku kirjeen osoittaen, että tässä kirjassa ja siinä nimenomaisessa paikassa on kirje.

Vyshinskij: Saiko Sedov tämän kirjeen? Onko teille se tunnettua?

Romm: Oletan, että kyllä, siksi, että seuraavan kerran hänet kohdatessani oli selvää, että se oli saatu.

Vyshinskij: Oliko teillä muita kohtauksia Sedovin kanssa?

Romm: Minun seuraava kohtaukseni Sedovin kanssa oli heinäkuussa v. 1933.

Vyshinskij: Minkä johdosta, missä ja miten te kohtasitte toisenne jälleen?

Romm: Parisissa. Minä matkustin Genevestä ja jonkun päivän kuluttua Sedov soitti minulle puhelimella ja määräsi kohtauksen Monparnasin bulevardilla olevassa kahvilassa. Sedov sanoi, että haluaa järjestää minulle kohtauksen Trotskin kanssa. Jonkun päivän kuluttua hän minulle soitti ja määräsi kohtauksen samassa kahvilassa. Sieltä me läksimme Boulognen metsään, jossa kohtasimme Trotskin.

Vyshinskij: Milloin tämä oli?

Romm: Heinäkuun lopulla v. 1933.

Vyshinskij: Miten kauan kesti tämä kohtaus Trotskin kanssa?

Romm: 20—25 minuuttia.

Vyshinskij: Entä mitä varten Trotskij kohtasi teitä?

Romm: Niinkuin minä käsitin, sitä varten että voisi vahvistaa suullisesti ne ohjeet, jotka minä kirjeessä vein Moskovaan. Hän alkoi keskustelun parallelisen keskuksen muodostamisen kysymyksestä. Hän sanoi, että zinovjevilaisten enemmistövaara keskuksessa on nähtävissä, ja se tulee olemaan suuri vain siinä tapauksessa, jos trotskilaiset eivät osoita tarvittavaa aktiivisuutta. Parallelisen keskuksen ideaan hän on suostuvainen, mutta sillä ehdottomalla ehdolla, että säilytetään blokki zinovjevilaisten kanssa ja edelleen, sillä ehdolla, että tämä parallelinen keskus ei tule olemaan toimetonna, vaan tulee työskentelemään aktiivisesti, keräten ympärillensä lujempia kaadereita. Sitten hän siirtyi kysymykseen siitä, että tällä hetkellä on erikoinen merkitys ei ainoastaan terrorilla, vaan myös tuholaistoiminnalla teollisuudessa ja yleensä kansantaloudessa. Hän sanoi, että tässä kysymyksessä on nähtävästi vielä horjuntaa, mutta on käsitettävä, että ihmisuhrit tuholaistekojen yhteydessä ovat kiertämättömiä, ja että peruspäämäärä on — useiden tuholaistekojen kautta on horjutettava luottamus stalinilaiseen viisivuotiseen, uuteen tekniikkaan ja täten puoluejohtoon nähden. Alleviivaten äärimmäisimpien keinojen välttämättömyyttä, Trotskij siteerasi latinalaista tekstiä, jossa sanotaan: "Se mitä eivät paranna lääkkeet, sen parantaa rauta, sen mitä ei paranna rauta, sen parantaa tuli". Minä muistan, annoin hiukan hämmästyneen kysymyksen siitä, että sehän tulee horjuttamaan maan puolustuskuntoisuutta, samaan aikaan kun nyt, Hitlerin tultua valtaan, sodan vaara, erikoisesti hyökkäyksen vaara SSSR:ää vastaan Saksan taholta tulee erittäin aktuaaliseksi. Tähän kysymykseen minä en saanut tyhjentävää vastausta, mutta Trotskij heitti ajatuksen siitä, että nimenomaan sodan vaaran kärjistäminen voi asettaa vuorojärjestykseen kysymyksen tappiosta.

Sitten hän antoi minulle kirjan — Novikov-Priboin "Tsusima" — sanoen että tämän kirjan kanteen on tehty Radekille tarkoitettu kirje. Tämän kirjan minä otin mukaani Moskovaan ja saavuttuani annoin sen Radekille hänen asunnossaan.

Vyshinskij: Milloin tämä oli?

Romm: Se oli elokuulla v. 1933.

Vyshinskij: Edelleen.

Romm: Minä kerroin Radekille keskustelustani Trotskin kanssa. Hän sanoi että nähtävästi siihen mennessä, kun minä palaan lomalta, hän antaa minulle vastauksen Trotskia varten. Palattuani lomalta, minä sain Radekilta Sedovin kautta Trotskille annettavan kirjeen, joka taaskin oli tehty saksalaisen kirjan kanteen.

(Jatkuu seuraavalla sivulla.)

Sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen oikeusprosessi

Syytetty SOKOLNIKOVIN kuulustelu

Vyshinskij: Kertokaa, olkaa hyvä, teidän suhteestanne yhdistettyyn trotskilais-zinovjevilaiseen terroristiseen keskukseen.

Sokoljnikov: Minulla oli tiedossa yhdistetyn keskuksen kokoonpano, minulla olivat tiedossa terroristiset asettamukset, oli tiedossa, että jo syksyllä v. 1932 yhdistetty keskus suunnitteli terrorististen tekojen valmistelua Stalinia ja Kirovia vastaan. Oli tiedossa, että Bakajeville oli annettu työ kaikkien yhteyksien keskittämiseksi yhdistetyn keskuksen terrorististen ryhmien kanssa. Oli tiedossa, että moskovalaiset terroristiset ryhmät ovat Reingoldin alaisia. Minun toimintani parallelisessa keskuksessa alkoi kesällä v. 1935. Siihen asti se ilmeni ainoastaan tehtävien täyttämisenä suhteessa keskusteluihin erään diplomaattisen edustajan kanssa. V. 1934 alussa Kamenev varoitti minua, että erään maan diplomaattinen edustaja voi kääntyä minun puoleeni kyselyllä saadakseen varmuuden siitä, että neuvottelut, joita Trotskij käy ulkomailla, eivät tapahdu hänen omassa nimessään, vaan että Trotskin takana seisoo todella järjestö, jonka edustaja hän on.

Vyshinskij: Esitettiinkö teille tällainen kysymys?

Sokoljnikov: Kyllä, huhtikuun keskivaiheilla v. 1934 sen jälkeen kun päättyi eräs virallinen keskustelu erään maan edustajan kanssa, jonka minä kohtasin usein palvelustehtävien yhteydessä. Keskustelu tapahtui virallisen keskustelun päätyttyä, kun tulkit menivät viereiseen huoneeseen. Silloin, kun minä saattelin keskustelukumppania ulko-ovelle, hän kysyi minulta — onko minulla tiedossa, että Trotskij on kääntynyt eräänlaisella esityksellä hänen hallituksensa puoleen. Minä vahvistin, että se on minulla tiedossa. Edelleen hän kysyi, että ovatko nämä esitykset vakavia. Minä vahvistin tämänkin. Hän kysyi minulta, onko tämä minun henkilökohtainen mielipiteeni? Minä sanoin, että tämä ei ole ainoastaan minun mielipiteeni, että tämä on myöskin minun ystävieni mielipide.

Vyshinskij: Kerroitteko te kenellekään tästä keskustelustanne ulkolaisen valtion edustajan kanssa?

Sokoljnikov: Tästä keskustelusta minä suunnilleen kuukauden kuluttua keskustelin Radekin kanssa ja sittemmin Pjatakovin kanssa. Heinäkuussa v. 1935 Radek minulle ilmoitti, että Trotskij ilmaisi tyytymättömyytensä siitä, että minä täytin tämän tehtävän muodollisesti, s.o. vahvistin valtuudet, mutta en vahvistanut ehdotuksia oleellisesti, en puolustanut niitä, en agiteerannut niiden puolesta.

Kesällä v. 1935, muutamien kuukausien kuluttua zinovjevilaisten ja osan trotskilaisten vangitsemisen jälkeen, minä, tietäen, että minut on nimitetty paralleliseen keskukseen, katsoin, että minä olen velvollinen ottamaan yhteyden sen jäsenten kanssa.

Ensin minä käännyin Radekin puoleen.

Kysymyksinä, joita me käsittelimme Radekin kanssa, olivat kysymykset terrorististen asettamusten täyttämisestä ja organisatsioniluontoiset kysymykset tässä yhteydessä. Sitten me käsittelimme myös muutamia ohjelmakysymyksiä.

Vyshinskij: Minkälaisia, esimerkiksi?

Sokoljnikov: Ohjelmakysymyksiä kansainvälisen tilanteen muuttumisen yhteydessä. Minulla oli tieto neuvotteluista, jota kävivät yhdistetyn keskuksen jäsenet oikeistolaisten kanssa.

Vyshinskij: Henkilökohtaisesti kenen kanssa?

Sokoljnikov: Minä tiedän, että Kamenev kävi neuvotteluja Buharinin ja Rykovin kanssa, tiedän, että Zinovjev ja vielä joku, nyt en muista kuka kävi neuvotteluja Tomskin ja Uglanovin kanssa. Näissä neuvotteluissa saatiin aikaan sekä ohjelmallisten peruskysymysten yhtäläisyys että taktillisten asettamusten yhtäläisyys, m.m. terroristisen taistelumuodon hyväksyminen. Mutta oikeistolaiset eivät kuuluneet blokkiin. He ilmoittivat, että ollen samaa mieltä kaiken kanssa, he haluavat säilyttää oman erikoisen järjestönsä, oman keskusryhmänsä ja pitämään ainoastaan kontaktia yhdistetyn keskuksen kanssa.

Mitä tulee ohjelma-asettamuksiin, niin jo v. 1932 puhuttiin, että niin trotskilaiset, zinovjevilaiset kuin oikeistolaisetkin ovat yhtä mieltä pääpiirteissään ohjelmasta, jota aikaisemmin luonnehdittiin oikeistolaisten ohjelmana. Se oli niinsanottu rjudinilainen platformu, se huomattavassa määrin ilmaisi nimenomaan näitä, kaikille kolmelle ryhmälle, yhteisiä, ohjelma-asettamuksia jo v. 1932.

Vyshinskij: Te puhuitte Pjatakovin kanssa sen jälkeen, kun hän saapui ulkomailta?

Sokoljnikov: Niin, se oli tammikuussa v. 1936. Pjatakov ilmoitti minulle siitä, että Trotskij on käynyt neuvotteluja Hessin kanssa. Näissä neuvotteluissa Hess oli valtuutettu esittämään vaatimuksia, jotka koskivat ei ainoastaan Saksan intressejä, vaan myöskin vielä erään toisen maan intressejä.

Vyshinskij: Konkreettisesti, minkälaisiin voimiin te luotitte maan sisällä? Työväenluokkaanko?

Sokoljnikov: Ei.

Vyshinskij: Kolhoositalonpoikaistoonko?

Sokoljnikov: Tietysti ei.

Vyshinskij: No kehen sitten?

Sokoljnikov: Ilman mitään hämmästelyä puhuen tulee sanoa, että me luotimme, että voimme nojata talonpoikaisporvariston aineksiin . . .

Vyshinskij: Kulakkiin, kulakin jätteisiin.

Sokoljnikov: Niin. Blokin on johdettava siihen, että näiden jätteiden tulee laajeta.

Vyshinskij: Minkälaisten etappien kautta kulki käsityksenne mukaan tie valtaan?

Sokoljnikov: Tie valtaan kulki kapitalististen ainesten jatkuvan jälleen palauttamisen kautta, jotka ainekset työntäisivät pois ja, vississä määrin, vaihtaisivat sosialistiset ainekset.

Vyshinskij: Entä agressoreihin nähden?

Sokoljnikov: Me menimme niiden kanssa sopimukseen, joka johtaisi siihen, että sodan kuluessa ja SSSR:n tappion seurauksena blokkihallitus osottautuisi olevan vallassa.

Vyshinskij: Te sanoitte, että piditte lähtökohtana sitä, että on välttämätöntä nojata väestön visseihin sosiaalisiin kerroksiin. Te nimititte kulakkia blokin tukena. Onko tämä määritelmä oikea?

Sokoljnikov: Niin sellaisena voimana, joka saatuaan blokkihallitukselta vissiä etuja, tulee kiinnostetuksi tämän blokin vallan säilyttämisestä.

Vyshinskij: Paitsi tätä, minkälaisiin aineksiin te vielä luotitte? Luottiko blokki taistelussaan rajoittua ainoastaan omiin voimiinsa, tai ottiko se huomioon myös muiden sovettivastaisten ainesien yhdistämisen maassa?

Sokoljnikov: Epäilemättä se johtui siitä talouspolitiikasta, jonka blokki oli merkinnyt. Luonnollisesti, jos blokki edellytti konsessioiden antamista ulkolaiselle pääomalle, joittenkin tehtaitten antamista vuokralle ulkolaiselle kapitalismille, oletti, joka tapauksessa, ensi aluksi kolhoosien osittaista hajottamista, niin nähtävästi, tämä olisi luonut ei ainoastaan suurkapitalismin suoranaisia aineksia, vaan myös pienkapitalistisen ympäristön, kauppiaat, pikkuporvariston, joka olisi ollut kiinnostettu tämän järjestyksen säilyttämisestä ja tukenut näinmuodoin blokkia.

Vyshinskij: Entä sen yhteydessä, mitä te puhuitte suhteessa sosiaalis-taloudellisiin plaaneihin: mikä oli blokin suhde industrialisoinnin politiikkaan?

Sokoljnikov: Kielteinen. Blokki katsoi, että industrialisointipolitiikka tulee kukistetuksi, että osa tuotantolaitoksista siirtyy konsessioneereille.

Vyshinskij: Tahtoo sanoa te halusitte kieltäytyä industrialisoinnin politiikasta?

Sokoljnikov: Niin.

Vyshinskij: Entä kollektivisoinnin politiikasta?

Sokoljnikov: Suunniteltiin kieltäydyttäväksi nykyisestä kollektivisointipolitiikasta, tämän politiikan kumoamista.

Vyshinskij: Siis yhteiskunnan luokkajakautumisen palauttamista?

Sokoljnikov: Kapitalismin jälleen palauttamista — tämä onkin luokkien palauttamista.

Puheenjohtaja: Syytetty Sokoljnikov, minkälaisten terrorististen ryhmien kanssa te olitte yhteyksissä vuosina 1935—1936?

Sokoljnikov: V. 1935 minun luokseni tuli Tivel ja tiedoitti, että hän on yhteydessä Zaks-Gladnevin terroristisen ryhmän kanssa. Tivel kyseli ohjeita tämän ryhmän tulevaan toimintaan.

Puheenjohtaja: Ketä vastaan tämä ryhmä suunnitteli murhayritystä?

Sokoljnikov: Minulle Tivel silloin puhui, että heille oli annettu tehtävä valmistaa terroristinen teko Stalinia vastaan.

Puheenjohtaja: Oliko teillä tiedossa murhan valmistelu tov. Kirovia vastaan v. 1934? Oliko teillä tiedossa sen terroristisen keskuksen kokoonpano, joka valmisti ja suoritti murhan toveri Kirovia vastaan?

Sokoljnikov: Minulla oli tiedossa alku syksyllä tai loppu kesällä v. 1934, tarkkaan en voi sanoa, että Leningradissa valmisteltiin murhaa Kirovia vastaan. Kuka sen suorittaa, minä en tiennyt. Tämän asian yksityiskohdista minulle ei kerrottu. Mutta v. 1932 minä kuulin Leningradin keskuksen kokoonpanosta.

Edelleen Sokoljnikov osoittaa, että hänellä oli tiedossa se, että Leningradissa on olemassa terroristinen keskus, muunmuassa keskukseen kuuluivat Levin, Kotolynov, Mandelshtam ja muut, ja että hänellä on tiedossa Bakajevin ja Reingoldin terroristinen toiminta.

Todistaja Rommin kuulustelu

(Jatkoa edelliseltä sivulta.)

Vyshinskij: Milloin tämä oli?

Romm: Syyskuun lopulla v. 1933. Tämän kirjeen, tai oikeammin kirjan, johon oli tehty kirje, minä annoin Sedoville Parisissa marraskuussa 1933. Seuraava kohtaukseni Sedovin kanssa oli huhtikuussa 1934 Parisissa.

Vyshinskij: Minkä johdosta?

Romm: Hän soitti minulle ja ilmaisi halunsa tavata minua. Me tapasimme toisemme Boulognen metsässä. Minä hänelle tiedoitin, että piakkoin minut tullaan nimittämään Amerikaan, niin että yhteyden osalta en voi auttaa. Hän valitti tätä ja sitten, saatuaan tietää, että minä lyhyen ajan kuluttua matkustan Moskovaan, pyysi minua tuomaan Radekilta seikkaperäisen selostuksen asioiden tilasta, koko järjestön toiminnasta.

Vyshinskij: Täytittekö te annetun tehtävän?

Romm: Kyllä, täytin. Minä annoin Radekille tämän tehtävän ja toukokuussa v. 1934 ennen Amerikaan matkustamistani hän antoi minulle kirjeen, joka taaskin oli tehty kirjan kanteen, niinkuin muistan, se oli englantilais-venäläinen teknillinen sanakirja. Hänen sanojensa mukaan kirje sisälsi seikkaperäiset selostukset niin toimivalta kuin paralleliselta keskukseltakin poliittisen ja diversiotoiminnan kehittämisestä. Tämän kirjeen, oikeammin kirjan tämän kirjeen kanssa minä annoin Parisissa Sedoville.

Vyshinskij: Ovatko tässä kaikki, mitä olette antaneet?

Romm: Ovat, kaikkiaan olen antanut molempiin puoliin viisi kirjettä.

Vyshinskij: Mihin suuntautuivat keskustelunne Sedovin kanssa teidän Amerikaan nimittämisenne johdosta?

Romm: Sedov sanoi minulle, että minun Amerikaan matkustamiseni yhteydessä on Trotskin pyyntö: siinä tapauksessa, jos tulee olemaan jotain mielenkiintoista sovettilais-amerikalaisten suhteiden alalla, on häntä informeerattava. Kun minä kysyin, miksi se on niin kiinnostavaa, sanoi Sedov: "Tämä johtuu Trotskin asettamuksista SSSR:n tappioon nähden. Sikäli kun kysymys Saksan ja Japanin sodan määräajoissa SSSR:ään nähden vississä määrin riippuu sovettilais-amerikalaisten suhteiden tilasta, tämä asia ei voi olla kiinnostamatta Trotskia".

Vyshinskij: Toisinsanoen, te saitte Sedovin kautta esityksen informeerata Trotskia Amerikan ja Sovettiliiton välisistä suhteista Trotskin orientoinnin ja hänen linjansa näkökannalta?

Romm: Hänen tappioasetelmiensa näkökannalta.

Vyshinskij: Siis te "Izvestijan" kirjeenvaihtajatyötä hoiditte sijaistehtävänä ja olitte Trotskille erikoiskirjeenvaihtajana, niinkö?

Romm: Niin. Minä suostuin lähettämään Trotskia kiinnostavaa informatsiota.

Rahvahan treebovaanie

Moskovan linnas, suuvvon ies istutah kaikis podloimbat i kaikis pahimbat meijän suuren sotsialistitsheskoin muan vragut, vihamiehet. Vihamiehet, kudamat istuttih ken mittuisisgi kohtis otvetsvennolois sijois meijän sovetskolois organisatsielois i sie olles laittih kaikie pahua mi vai voidih meidy vastah. Yhtel sanal kui sanuo ga suuvvon ies istutah meijän muan rahvahan, sotsialistitsheskoin roodinan rahvahan kaikis pahimmat vihamiehet. Hyö vihattih meidy, hyö vihattih meijän vozhdjie i hyö vihattih kaikkie miän muan, sotsializman stroitelstvua.

Viäryniekku toizen jälgeh noustah seizomah Verhovnoin suuvvon voennoin kolleegien edeh i sanotah kaikes siit podlostis midä ollah nene kehnolaizet laittu meidy vastah, kaiken muailman ruadaju rahvastu vastah.

Enzimäizenny seizoi suuvvon ies yksi kaikis verisimbis meijän muan viahniekois yksi niis kudain itshe kai äski kävyi juudan Trotskoin luo paginal, tiettäväine paginal niis dielolois, kui parembi luadjie pahuttu meijän kaikel ruavoteksel.

Tämän mustan mavon paginaizet ollah kai täyvvet verdy, sidä verdy midä etshitellähes fashistat. Häin andau ukazaanieloi toisil kui parembi pidiä vrediiteljstvua, häi itshe sidä rukovodjiu, häi tiedäy siit, kui valmistettih rahvahan yhten parahimban vozhdjan ammundu — Sergei Mironovits Kirovin ammundu — i kai tietäh nene kehnolaiset ylen hyvin, no ei astuta meijän edeh vie sen jälles kui oldih suudittu glavnoin sentran prestaaviiteljat, kui Sinovjev Kamenjev i muut heijän kamppaanies, a pietäh ruaduo sinne sah kuni ei kaikin puututa meijän NKVD käzih.

Ga viebo enämbi. Se samaine kehnon mado Radek kudai vie kirjutti gasiettah, kos oli Sinovjevan, Kamenjevan i heijän kamppaanien prosessu Moskovas, häi kirjutti siit, shto sie suuvvon zualaspäi tulou kalman haju. Votj netshe hänen suuvvon ies istundu tulou yhtemmoizel hauvvan hajul, a vedj siit häi ei ni sanal maininnuh, siit konzu suudjittih toisie.

Tämä kai vaikui vie kerran ozuttau sidä shto nene trotskistat — sinovjevtsat, a niijen luguh pruavoit oppozitsionierat olah menetty ei vai kui oma ihmizen rozha no i kai se mi on ihmizen nävös i ollah muututtu fashistoin agentoin enzimäisiksi juoksu koiriksi, koiriksi, kudamat ollah valmehet kaikkeh mih vai malttanou käskie izändy, netshe fashistoin koirien usjuttai juudu Trotskoi.

Tundougo rahvahan istoorie hotj yhten moizen kohtan omas istoories, shtobi nengomua predaateljstvua vois olla i shtobi nengomah predaatelstvah pidiettäs hotj yksi niis sen aijan predateljnjois. Ei tunne. Ei ole tundenuh, dani tunne ei. Vot kunne sah ollah laskevuttu trotskistat, nene muas läbi tshakatut i työnnettyt mavot.

Istoories näemmö äijän kaikkie mit nygöi voijah meil sellittiä tädä dieluo. Jo kahteskymmenes vuozi on menos siitpäi koznu voitti Oktjabrskoi revolutsie i se voitti vaikui bolshevidskoin partien rukovodtsval suurien partien organisaatoroin, rukovodiiteljoin Leninin-Stalinin rukovodtsval. Trotskoi kaiken oman elaijan on torannuh meijän partien liiniedy vastah, meijän partien vozhdjien andamie ukazaanieloi vastah. Mugazhe olah laittu i Sinovjev, Kamenjev i muut trotskistat. Mugazhe laittih nygöi suuvvon ies istujat Pjatakov, Radek, Sokoljnikov i muut kuduat ollah neuvottu meidy matkah järillehpäi, a ei stroimah sotzializmua, sanoen shto "sotsializmua meijän muas ei voi stroie". Tälleh hyö kiruttih täyvvel kial. Meijän partie ei lähtenyh nenien dorogal, a hävitti silloi nenien iänet. A nygöi on sotsializman enzimäine kohtu jo suadu. Sotsializmu meijän muas on postroittu.

A netshe Trotskoi juudu, kudain muijal päi andau ohjaustu omil abuniekoil käsköy hävittiä meijän muan parahie vozhdjie kudamie ljuubitah meijän muan rahvas. Häi käsköy luadjie diverssiedy häi käsköy tappua ruadajie, häi käsköy valmistuo sih nishkoi konzu tullah meijän piäl fashistat, shtobi myö häviezimmö. Midäbö vai häi ei käske. Häi käsköy kaikkeh i vernoit fashistoin sluugat vyipoljnitah kai midä käskietäh.

Kaiken tämän jälles midäbo muudu rahvas voidas triebuija kui:

— Ambuo. Hävittiä iäre kaikkie ket kätty nostettih meijän omua roodinua vastah.

Ni miittumua zhiälevytty koiril, madoloil.

Sen obviniiteljnoin sakljutsheenien ual voijjah kirjuttua meijän muan kai rahvas kuduan on luadjin SSSR:n prokurooru i sen priigovoran ual kuduan luodjiu Verhovnoin suuvvon voennoi kolleegie, kirjuttau oman käin jogahine meijän muan tshestnoi ruadai, kel on kallis oma sotsialitsheskoi roodinu.

Rahvahan treebovaanie on vaikui yksi:

— Ambuo iäre trotskistoit koirat.

Tapettih kondie

Vieljärven rajonan, Sissoilan seljsovietan ohotniekat Stepan Vasiljev i Vasilij Grigorjev janvarjankuun 27 päivy tapettih kondie.

Kondie oli 2 kilometrinpiäs Akimovan kyläspäi.

Jakovlev.

Yhdeksäntoista vuotta Suomen työväen vallankumouksesta

Yhtenä monikansallisen Sovettiliiton kansallisuutena Sosialistisen Sovetti-Karjalan raatajarahvas on aina tuntenut syvää myötätuntoa työläis- ja talonpoikaisveljiään kohtaan kapitalistisissa maissa. Erikoinen on sen mielenkiinto ollut Suomen työtätekevää väestöä kohtaan. Miten elävät Suomen työläiset ja köyhät talonpojat, miten ne ovat taistelleet saavuttaakseen paremmat elämisen mahdollisuudet, miksi niiden tie jyrkästi eroaa Sovetti-Karjalan rahvaan, lähes kahden vuosikymmenen aikana kulkemasta tiestä ja minkälaisia suunnitelmia hautovat Suomen mustat fasistipiirit Sovetti-Karjalaan nähden — siinä kysymyksiä, jotka askarruttavat Sovetti-Karjalan rahvasta. Ja sehän on aivan luonnollista, koska Suomi on naapurimaa ja Sovetti-Karjalan rahvas on saanut paljon kärsiä sieltä johdetuista aseellisista ym. toiminnoista alueellaan.

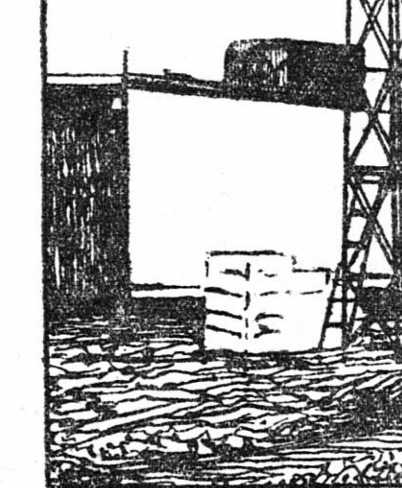
Tammikuun 27—28 p:nä tulee kuluneeksi 19 vuotta Suomen työväen vallankumouksen alkamisesta. Sen muistoksi tulemme seuraavassa lyhyesti kertomaan näistä Suomen työläis- ja talonpoikaisveljiemme sankarillisista taisteluvaiheista, joilla on ollut niin ratkaiseva merkitys Suomen raatajakansan elinolojen myöhäisempään kehitykseen.

Vanhempi karjalainen väestö varmaankin muistaa vielä hyvin tsaarivallan hirmuisen sorto- ja terrorikomennon. Tuon komennon turvin Suomen riistäjäkapitalistit ahneudessaan pyrkivät maailmansodan aikana häikäilemättömästi tiukentamaan työväen riistoa ja estämään kaikki työväen palkankoroitusvaatimukset. Tuon komennon turvissa Suomen tilanherrat ja maakapitalistit anastivat köyhien talonpoikain ja vuokramaita viljelevien torpparien maita, tehden kymmenistä tuhansista keppikerjäläisiä. Tilattoman väestön ja torpparien maannälkä kävi vuosi vuodelta yhä huutavammaksi. Tuon komennon turvissa Suomen taantumukselliset teollisuus- ja rahamiespiirit sekä vallassa oleva niitä edustava hallituskopla tunsivat olonsa niin herttaiseksi ja turvatuksi, että ne katselivat karsaasti ja vastustivat Suomen kansan vapautus- ja itsenäisyyspyrintöjä tsaarivallan sorron alaisuudesta. Tuon komennon turvissa Suomen taantumuksellinen porvaristo puki Suomen työläiset ja työtätekevän talonpoikaisväestön sietämättömän riiston pakkopaitaan.

Tsaarivallan kukistuttua helmikuussa 1917 koittaa Suomenkin raatajarahvaalle vapaampi toiminnan aika. Tsaarivallan pakkopaidasta vapautuneena Suomen työväestö ja työtätekevä talonpoikaisto lähtee pontevasti vaatimaan parannuksia kurjiin oloihinsa. Kehittyy laaja joukkoliike, joka vakavasti uhkaa Suomen porvariston herruutta ja tuon herruuden perusteita. Venäjän proletaarisen Lokakuun vallankumouksen välittömän vaikutuksen alaisena joukkoliike Suomessa saavuttaa huippukohtansa marraskuussa puhjenneen suurlakon muodossa.

Suurlakon aikana oli työväestöllä asiallisesti valta käsissään ympäri maan.

Helmikuun vallankumouksen jälkeen Suomen taantumusporvaristo jatkaa yhteistyötään Venäjällä valtaan nousseen porvarillisen riistäjäkoplan kanssa. Se purjehtii sen siipien suojassa. Kerenskin pistimien avulla se yrittää lyödä maahan kasvavan joukkoliikkeen. Kerenskin pistimien avulla hajoitetaan Suomen eduskunta, kun se kesällä 1917 julisti vallan kuuluvan Suomen kansalle. Mutta Venäjän proletariaatti sankarillisen bolsheviikkipuolueensa, Leninin-Stalinin puolueen johdolla piti huolen siitä, ettei Kerenskin hallituskausi tullut pitkäaikaiseksi. Jo saman vuoden lokakuussa nämä Suomen porvariston uudet isännät ja uskolliset apurit Suomen työtätekevien riistämisessä ja sortamisessa saivat lähtöpassin. Venäjän proletariaatti otti vallan ohjakset käsiinsä.

Suomen työläisten Punakaartin panssarijuna Suomen luokkasodan aikana.
(Foton mukaan piirt. E. Suurkaulio)

Vallan siirtyminen Venäjän proletariaatille oli suuri helpotus Suomen työtätekeville, mutta ankara isku Suomen riistäjäporvaristolle. Menettäessään suojelijansa tunsi se asemansa hyvin epävarmaksi ja horjuvaksi. Sen eteen nousi kysymys, miten selviytyä yhä voimistuvasta, sen riistosta vapauteen pyrkivästä joukkoliikkeestä. Se näki vain yhden ulospääsytien. Työtätekevien vapauspyrkimykset on hinnalla millä hyvänsä lyötävä asevoimin alas. Ja porvaristo lähtikin kuumeisesti aseistautumisen ja kansalaissodan valmistautumisen tielle.

Tähän työläisten ja talonpoikain veriseen teurastukseen porvaristo valmistautuu kahta tietä. Ensiksi

porvaristo etsi itselleen liittolaisia kapitalistisista valtioista, ennenkaikkea Saksasta ja Ruotsista.

Se kävi neuvotteluja aseiden ja kansalaissodan alkaessa apujoukkojen lähettämisestä Suomeen. Nämä Suomen porvariston harrastukset lankesivat mainiosti yhteen Saksan silloisten verihurttien etujen kanssa. Saksa olikin heti valmis tarjoamaan auttavan kätensä. Sieltä kuljetettiin salaa eri teitä suuret määrät aseita Suomen porvaristolle ja luvattiin lähettää apujoukkoja. Toiseksi alettiin voimakas valmistustyö omassa maassa. Pantiin käyntiin vilkas toiminta n.s. palokuntien perustamiseksi, joissa harjoitettiin porvariston iskujoukkoja. Tukialueeksi valittiin Pohjanmaa, missä on varakas talonpoikaisasutus. Sinne keskitettiin huomattavat aselähetykset, elintarpeita ja rautatiekalustoa. Tämän salaisen organisatoorisen valmistelutyön ohella porvarillisessa sanomalehdistössä harjoitettiin mitä häikäilemättömintä valhepropagandaa. Jos porvaristo olisi avoimesti selittänyt, että kysymyksessä on taistelu Suomen työväkeä vastaan, niin kymmenet tuhannet talonpojat olisivat varmaankin kieltäytyneet tästä taistelusta. Mutta sitäpä porvaristo ei tehnytkään. Se hämäsi tämän tosiasian ja turvautui viekkauteen. Se selitti, että kysymyksessä on "taistelu Suomen itsenäisyydestä, venäläisen sotaväen karkoittaminen Suomesta ja roskajoukkojen häiritsevän toiminnan lopettaminen". Tämä valhepropaganda menestyi sen takia, ettei Suomen pikkuporvaristolle ja työtätekevälle talonpoikaistolle riittävästi selitetty sitä, että Venäjän työläiset ja talonpojat eivät ole olleet eivätkä ole Suomen raatajarahvaan riistäjiä ja sortajia, jota jo osoittaa sekin, että Sovettihallitus joulukuussa 1917 tekemänsä päätöksen perusteella julisti Suomen itsenäiseksi ja ryhtyi toimenpiteisiin venäläisen sotaväen poissiirtämiseksi Suomesta.

Suomi sai itsenäisyytensä Sovettihallitukselta, Leninin kädestä.

Työväestönkin keskuudessa tajuttiin, että ratkaiseva taistelu porvariston kanssa lähestyy. Nähtiin, että asiat ovat kehittymässä aseellista yhteenottoa kohti. Sen varalta tehostettiin punakaartien järjestelyä. Mutta valmistelu työväen taholta oli sittenkin hajanaista ja hapuilevaa.

Kun porvaristo mielestään oli riittävästi valmistautunut, päätti se ryhtyä toimintaan. Sen uhreiksi joutuivat ensimäisinä Pohjanmaan eri pitäjissä majailevat lukumäärältään pienet venäläiset joukko-osastot. Tammikuun loppupuolella 1918 hyökkäsivät palokunnissa koulutetut kansalliskiihkon sokaisemat suojeluskuntalaiset kuin maantierosvot yöllä näiden rauhallisesti nukkuvien joukko-osastojen kimppuun. Alkoi viattomien venäläisten työläis- ja talonpoikaissotilaiden teurastaminen ja Sovettihallitukselle kuuluvan omaisuuden armoton ryöstäminen. Tämä keskitetysti johdettu hyökkäysliike kehittyi nopeasti ja johti siihen, että muutaman päivän kuluttua Pohjanmaan ja Pohjois-Suomen kaikki tärkeimmät paikkakunnat olivat valkoisen valtakomennon hallussa. Tämän jälkeen valkoiset alkoivat koota ja keskittää voimia varsinaisia sotatoimintoja varten työväestön tuhoamiseksi Etelä- ja Lounais-Suomessa. Miten moni venäläinen työläinen ja talonpoika, varmasti useampi inkeriläinen ja karjalainen, lienee menettänytkään henkensä Suomen kansalaissodan ensimäisinä päivinä näiden salakavalien murhamiesten ja verenhimoisten porvari-pyöveleiden kätten kautta.

Suomen työväki ja sen etujoukon parhaimmisto ei antautunut taistelutta riistohimoisen porvaristonsa nyljettäväksi ja teurastettavaksi.

Se nousi puolustamaan oikeuksiaan ja vapauksiaan. Vallankumouksen alkamisen merkiksi kohotettiin tammikuun 27 p:n illalla 1918 Helsingin työväentalon torniin punainen lyhty.

Saksan silloiset keisari Wilhelmin kruunaamat pyövelit ja teurastajat alkoivat heti Suomen valkoisen porvariston sotatoimintojen tehokkaan avustamisen ja sekaantumisen Suomen sisäisiin asioihin. Tehtiin samoin kuin nykypäivien hitleriläisen Saksan murhamiehet ja ihmispedot menettelevät Espanjan asiassa avustaessaan kapinakenraali Francoa. Niinpä helmikuun aikana lähetettiin Saksan armeijassa maailmansodan aikana venäläisiä vastaan taistelevaa toista tuhatta suomalaista ja ruotsalaista jääkäriupseeria Suomeen. Maaliskuun alkupäivinä saksalainen sotalaivue ottaa haltuunsa Ahvenanmaan saaret linnoituksineen ja kehittää liikettään Turun saaristossa olevia Työväen hallituksen punakaartiosastoja vastaan. Huhtikuun alkupäivinä kenraali von der Goltz laskee Hangossa maihin 9.000 hyvin aseistettua saksalaista sotilasta, jotka alkavat sotatoiminnat punaisten selkäpuolella Helsinkiä kohti. Huhtikuun 7—11 päivien välisenä aikana laskevat saksalaiset maihin apujoukkoja Loviisaan. **Kaikkiaan osallistui taisteluun punaisia vastaan vähintäin 17—18.000 saksalaista. Puolueettomuutta julistava Ruotsi lähettää Suomeen n.s. ruotsalaisen mustan prikaadin.** Näin ollen Suomen työväki joutui taistelemaan hyvin aseistettuja ja koulutettuja kansainvälisen taantumusporvariston ja ennenkaikkea saksalaisia joukkoja vastaan.

Miltei kokonaan sotilaskoulutusta vailla olevat punaiset työläis- ja talonpoikaisosastot ja niiden komentajat tekevät sitkeää vastarintaa. Taisteluihin rientävät kaikki kynnelle kykenevät. Nuorukaiset, neitoset, miehet ja naiset. Kuin leijonat taistelevat punakaartin mies- ja naiskomppaniat paremman tulevaisuutensa puolesta. Lukemattomat ovat niiden sankariteot. Suomen porvariston saksalaiset ja ruotsalaiset apujoukotkin saivat tuntea punaisten joukkojen teräksisen tahdon taistella ja voittaa. Tampereen edustalla löysi hautansa suurin osa ruotsalaisesta mustasta prikaadista. Kyminlaaksossa, Lahden edustalla, Helsingin valloituksessa ynnä muualla kohtasivat saksalaiset sellaisen kuuman vastaanoton, johon pystyvät vain työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston todelliset sankarit.

Ylivoima osoittautui kuitenkin liian suureksi. Sankaruudestaan huolimatta eivät punakaartin joukko-osastot kestäneet koulutuneita ja säännöllisiä sotavoimia vastaan. Neljättä kuukautta kestänyt työväen valtakausi päättyi saman vuoden toukokuussa. Murhavimmassaan jatkoi porvaristo työtätekevien veressä rypemistään. Taistelujen aikana murhatut noin 15.000 punakaartilais-

(Jatkoa seuraavalla sivulla.)

Ulkomaalaiset sanomalehdet trotskilaisen keskuksen oikeusjutusta

Fasismin agenttien törkeät rikokset

Miltei kaikki ranskalaiset sanomalehdet ovat julaisseet yksityiskohtaisen selostuksen trotskilaisten terroristien, spionien ja tuholaisten oikeusjutusta. Näissä selostuksissa kerrotaan yksityiskohtaisesti niistä iljettävistä rikoksista, joita fasismin agentit ovat tehneet.

Trotskilaisten rikokset ovat niin huutavia, että ''Oeuvre'' huudahtaa:

''Jos he todella ovat tehneet ne rikokset, joista heitä syytetään: harjoittaneet kansallisen puolustuksen sabotaashia, spionaasia ja luovuttaneet Saksalle ja Japanille sotilassalaisuuksia, niin kiistämättä he ansaitsevat kuolemantuomion.''

Tehdessään yhteenvetoja oikeuden istuntojen tuloksista ''Temps'' lausuu:

''Syytöksen pohja on sangen vankka tärkeimmissä kohdissa. Minkäänlaista epäilystä ei ole siitä, etteivätkö syytetyt olisi organisoineet murhayrityksiä puolueen ja hallituksen nykyisiä johtajia vastaan, jotka he ovat halunneet syrjäyttää, päästäkseen valtaan''.

''Mustan petoksen historia''

''New York Timesin'' Moskovassa oleva kirjeenvaihtaja kirjoittaa telegrammissaan, että Pjatakov ''kertoi mustan petoksen historian''.

''Viiden pitkän tunnin kuluessa — merkitään telegrammissa — ei tehty minkäänlaisia hysteerisiä tunnustuksia vaan yksityiskohtaisesti kerrottiin salaliittotoiminnasta... Syytöskirjelmässä osoitetaan, että syytetty Knjazevilla on ollut hallussaan dokumentteja, jotka kiistämättömästi todistavat yhteyden Japanin vakoilujärjestön kanssa. Luultavasti nämä dokumentit tullaan esittämään...

Sen lisäksi toiset syytetyt, sensijaan, että olisivat kieltäneet Pjatakovin tunnustukset, täydellisesti vahvistivat ne ilman kiihtymystä''.

Kirjeenvaihtaja osoittaa, että eräs kaikkein kokeneimmista ulkomaalaisista diplomaateista on oikeusjutun yhteydessä lausunut: ''Jos tämä on valhetta, niin minä en ole milloinkaan kuullut totuutta''.

Sovettihallituksen tuhottava trotskilaiset bandiitit

Ruotsin kommunistisen puolueen lehti ''Ny Dag'' lausuu: ''Kansainvälisen proletariaatin intressit vaativat, että sovettihallituksen on tuhottava trotskilaisten pettureiden joukkio''.

Tanskan kommunistisen puolueen sanomalehti ''Arbeiderbladet'' kirjoittaa: ''Sosialismin, maailman proletariaatin ja koko progressiivisen ihmiskunnan intresseissä on välttämätöntä, että näistä hylkiöistä tehdään loppu''.

Tuhottava jokainen verikoira

Syvä viha ja suuttumus tuli esiin fasistiroistoja kohtaan leipätehtaan työläisten puheista heidän käsitellessään trotskilaisen "parallelisen keskuksen" asiaa.

— Nämä katalat konnat — sanoi puheenvuorossaan työläinen STEPANOV — ovat katalissa teoissaan vajonneet kaikkea inhimillisyyttä vailla olevaan likaisien tekojen kuiluun ottamalla murha-aseikseen jopa tarttuvien tautien basillitkin. Tällaisilla konnilla ei ole sijaa sovettien maassa — heidät on säälittä tuhottava.

— Fasistien palkkarengit aikoivat myydä maamme kansojen onnen ja vapauden ja saattaa nämä kansat jälleen kapitalismin orjuuteen — sanoi työläinen KORITOV puheenvuorossaan. Siinä he eivät onnistuneet. Näille roistoille on annettava tekojensa mukainen tuomio — ammuttava jokainen.

Puheenvuoron saa tehtaan vanha työläisnainen tov. BARAUSOVA. Vihasta säihkyvin silmin hän sanoi:

— Se on harvoin kun minä esiinnyn kokouksissa. Tänään en voi olla esiintymättä. Sydäntäni kouristaa noiden veristen roistojen aikeet. Meidän on vaadittava maamme Korkeinta Oikeutta säälittä tuhoamaan veriset koirat. Meidän on kohotettava vallankumouksellinen valppautemme vieläkin korkeammalle, että voisimme paljastaa jokaisen tuholaisen.

Puheenvuoroissaan työläiset ja työläisnaiset syvällä vihalla ja suuttumuksella lausuivat julki halveksumisensa näille kaiken inhimillisyytensä menettäneille murhamiehille.

Päätöslauselmassaan työläiset vaativat yksimielisesti Sovettimaan Korkeinta Oikeutta tuhoamaan fyysillisesti jokaisen roiston.

— Vastaukseksi fasistien agenttien kataliin aikeisiin me yhä tiiviimmin tulemme liittymään bolshevistisen puolueemme ja rakastamamme johtajan toveri Stalinin ympärille, kohottamaan revolutsioonista valppauttamme, työskentelemään vieläkin paremmin ja kohottamaan maamme puolustuskuntoisuutta — tämä on leipätehtaan työläiskollektiivin yhteinen päätös.

P. TALSI.

Kansan viholliset, inhoittavat trotskilaiset sikiöt tuhottava

KUVASSA: Suksitehtaan työläisten ja toimitsijain miitingistä trotskilaisten bandiittien asian johdosta (Foto J. Roskin.)

Kuolema fasistien agenteille

Tarkkana kuuntelevat lähes neljäsataa Suksitehtaan työläistä selostusta sovettivastaisen trotskilaisen "Parallelisen keskuksen" oikeusprosessista, joka käydään parhaillaan Moskovassa. Puheenvuoroissaan tuovat työläiset julki syvän vihansa näitä inhoittavia kansanvihollisia kohtaan, jotka tahtoivat myydä sovetti-isänmaan fasisteille.

— Sovettimaassamme ei voi olla yhtään työtätekevää, joka ei inholla mainitseisi näiden kolmasti kirottujen konnien nimiä — puhuu stahanovilainen NURMINEN. Nämä vannoutuneet kansan viholliset ovat taistelleet sovettivaltaa ja puoluetta vastaan häikäilemättä käyttäen kaikkein likaisimpia ja kauhistuttavimpia keinoja: terroria, diversiotekoja, tuholaisuutta, vakoilua. He tahtoivat palauttaa maahamme kapitalismin. Mutta tässä he eivät onnistuneet, eivätkä tule koskaan onnistumaan. Sovettimaan työtätekevien tuomio tulee olemaan säälimätön näille bandiiteille, verisille hyenoille, isänmaan kavaltajille. Niille voi olla vain yksi tuomio — ammuttava!

Fasistien ja heidän kätyriensä konnantekoihin me Suksitehtaan työläiset vastaamme kohottamalla työntuottavaisuutta, laajentamalla stahanovilaisten rivejä, terästämällä vallankumouksellista valppautta, lujittuen yhä tiiviimmin puolueen ja suuren Stalinin ympärille.

Kuolema isänmaan kavaltajille, verisille fasisti-bandiiteille!

— Puolueemme ja rakastetun johtajamme ja opettajamme johdolla ovat maamme kansat rakentaneet, kestäen suuria vaikeuksia, iloisen ja onnellisen elämän — puhuu toveri TRIFONOV. Trotskilaiset murhamiehet tahtoivat palauttaa maahamme kapitalistien ja tilanherrain vallan, jonka me kukistimme kaksikymmentä vuotta sitten. Heidän rikoksellaan ei ole rajoja, ja sovettimaamme kansat vaativat näille bandiiteille ankarinta rangaistusta. Meidän on viimeiseen asti hävitettävä maan päältä fasistiset sikiöt. Siksi meidän on joka hetki pidettävä korkealla vallankumouksellinen valppaus ja paljastettava vihollisen agentit kaikkialta minne ne ovatkin tunkeutuneet.

— Suksitehtaan työläisten yksimielinen vaatimus on, että nämä villit koirat ammutaan. Maamme on puhdistettava tällaisesta saastasta.

— Moskovassa parhaillaan oleva trotskilaisten bandiittien prosessi kehoittaa meitä Suksitehtaan työläisiä vielä kerran säilyttämään aina korkealla luokkavalppauden, että me kykenisimme paljastamaan jokaisen keskuudessamme mahdollisesti piileksivän vihollisen agentin, puhuu tehtaan työläinen toveri SÄNTTI.

— Ankarin tuomio näille roistoille! Ei armoa fasistisille sikiöille! vaativat vihaa ja inhoa uhkuvissa puheenvuoroissa tehtaan työläiset.

Korkein rangaistus isänmaan pettureille

Karelstroin eri rakennustyömailla käsiteltiin sovettivastaisen trotskilaisen "parallelisen keskuksen" oikeusjuttua. Kaikilla rakennuksilla pidettiin työläisten kokouksia, joissa luettiin ääneen syytöskirjelmä ym. ainehistoa oikeusjutusta.

Eilen illalla oli työläisten joukkokokous Uritskin klubilla.

Työläiset vaativat korkeinta rangaistusta sovettivastaiseen toimintaan itsensä syypäiksi tehneille trotskilaisille bandiiteille sekä heidän avustajilleen.

Rakennustyöläinen tov. HARJU mainitsi: "Vielä kerran on tullut osoitettua, että nämä vanhat oppositsioneerit eivät ole luopuneet sovetti- ja puoluevastaisesta toiminnastaan, vaan ovat vajonneet Saksan ja Japanin fasismin mateleviksi kätyreiksi. Tämän vuoksi on meidän yhdyttävä miljoonien sovettikansalaisten ääneen, joka vaatii näille iljettäville isänmaan pettureille korkeinta rangaistusta".

Kerrankui vihamies ei andavu — sen hävitämmö

Suuren vihankel Sovietoin muan myöjien suudodielua kuuneltih Petroskoin II shkolan utshiitjeljat i toiset ruadajat janvarjarkuun 26 päivän miitingal.

— Katshottuo kaiken suuvvon menon materiualua, kui luvin egläzes gazietas jälgimäset tiedot suuvvon zualaspäi, en kaikes ehtäs enämbiä voinnuh ni midä ruadua. Minun otti vihan valdah, rahvahan verel torguitshijoi kohtah — sanoi shkolan direhtoru Kari.

— Miän pidäy ruadua muga, shtobi opravdaitshizhimmo meil uskotun uvven sovetskoin polven kazvattamisen. Täl annamo vastavuksen mustan flagun koirile — sanoi Koski.

— Miän pidäy nostua politiitsheskoloi tiedoloi, shtobi opastuo eroittamah nengomatgi vrediitjeljat, kaksi rozhazet, mittumannu nygöi näimmö Radekan. Konzu meni esmäine suudo häi zlodei vet omas mustas sydämespäi kirjutti, shto nämä trotskistat, ollah pahimbat mavot. Nygöi häi on omien sanoin moine — sanoi utshiitjelju Juonalainen.

— Opastua lapsie syvembälpäi tundemah miän vrediitjeljat — on venjankielen utshiitjeljan O. M. Terentjevan jälgimäzet sanat, sellitettyö mustien madoloin dieluo.

— Emmo anna pozoorie miän sovetskoin intelligentsien nimie. Lujittummo boljshevitshskoin partien i Stalinin ymbäril. Hävittiä juudat muanpiälpäi. Kerrankui vihaniekan ei andavu — pidäy hävittie se. Hävittie fashistkoit koirat muanpiälpäi, — sanou 2:sen shkolan utshiitjeljskoi i tehniitsheskoloin ruadajien kollektiivu

Ammuttava viimeistä myöten

Ääriään myöten täynnä olevaan punanurkkaan oli kokoontunut Onegan tehtaan mekaanisen kokoamis- ja työkaluverstaan työläisiä, insinöörejä, teknikkoja ja toimitsijoita. Suurella mielenkiinnolla kuunneltiin NKP(b):n AK:n edustajan tov. GASHKOVIN selostusta trotskilaisen rinnakkaiskeskuksen vastavallankumouksellisesta toiminnasta. Heti selostuksen loputtua nousi paikaltaan työläinen ANIKIN.

— Nämä fasismin apurit tahtoivat murhata Stalinin, Molotovin ja muut rakastetut johtajamme — sanoi hän. He tahtoivat painaa orjuuteen sovettien maan työtätekevät. Katalat elukat murhasivat työläisiä ja puna-armeijalaisia. He aiheuttivat vahinkoa maailman ensimmäiselle työläisten ja talonpoikain valtiolle. Me emme salli näiden myrkkykäärmeiden suorittaa kataloita tekojaan sovettimaassamme. Vastauksemme on lyhyt — ammuttava viimeistä myöten.

Työkaluverstaan päällikkö tov. NASEDKIN sanoi:

— Me Onegan tehtaan työläiset ja toimitsijat liitämme äänemme miljoonain ääneen ja vaadimme hävitettäväksi maan päältä fasismin palvelijat. Ei sääliä yhdellekään heistä.

Mekaanisen kokoamisverstaan työläinen tov. TRUSHEV ilmoitti:

— He tempasivat riveistämme unohtumattoman S. M. Kirovin. Se voi tapahtua siksi, että me emme olleet tarpeeksi valppaita. Bandiitit kohottivat veriset kätensä toisiakin johtajia vastaan. Meidän tulee kohottaa vallankumouksellinen valppautemme vielä korkeammalle. Heidän kataliin juoniin me vastaamme uusilla rekordeilla tuotannossa.

Tämän jälkeen otti puheenvuoron työkaluverstaan viilari tov. VESALAINEN.

— Suorastaan vapisuttaa — sanoi hän — kun luet että Knjazev ja muut lurjukset suorittivat kaikki japanilaisten vakoilijain antamat tehtävät. Sodan syttyessä valmistelivat trotskilaiset bakteerisotaa meidän selkäpuolellamme. Minkälaisiin hirmuisiin tuloksiin ovat trotskilaiset lurjukset päässeet. Mutta johtajiamme ja 170-miljoonaista kansaa vastaan ampumansa nuoli sattui heihin itseensä. Me käsitämme, ettei tämä villi rikos voi sopia mihinkään raameihin ja siksi vaadimme sovettioikeudelta kaikkein ankarinta tuomiota,

Päätöslauselmassa onegalaiset mainitsevat mm.:

— Me vaadimme Ylioikeutta tuhoamaan, pyyhkimään maan päältä nämä katalat bandiitit, synnyinmaan pettäjät, fasistiagentit. Me hyväksymme sovettihallituksen toimenpiteet varojen lisäämisessä Sovettiliiton puolustuskuntoisuuden lujittamista varten, niin, ettei yksikään fasistinen maa kykenisi nousemaan 170-miljoonaisen sovettikansan vapautta, onnellista elämää vastaan.

Villi bandiittijoukkio tuhottava

Kiilleliuskatehtaalla saapui kokoukseen kaikkien verstaiden ensimmäinen vuoro. Suurella kiinnolla kuuntelivat naiset ennenkuulumatonta pahantekoa, jonka olivat suorittaneet verisen fasismin agenttijoukko — Pjatakov, Radek, Sokoljnikov ja muut. Selostaja muistuttaa, että bolshevismin olemassaolon alusta saakka on Trotskij ja koko sen joukko käynyt ankaraa taistelua Leniniä, Stalinia, bolshevistista puoluetta ja työväenluokkaa vastaan. Nämä porvariston agentit pyrkivät hajoittamaan työväenluokan. Sovettivallan aikana pyrkivät he bandiitti-Trotskin johdolla kapituloimaan sovettivallan kansainväliselle imperialismille ja vaipuivat tässä taistelussaan diversion, vakoilun, tuholaisuuden sekä työläisten ja puna-armeijalaisten joukkomurhien tielle.

Selostuksen loputtua otti puheenvuoron työläisnainen SIKKE. Hän on huomattavasti liikutettu ja vaikeasti löytää sanoja, joilla voisi ilmaista suuttumuksensa.

— Nämä lurjukset — sanoi hän — tahtoivat murhata johtajamme, tahtoivat murhata meidät lapsinemme. On ymmärrettävä, ettei näitä fasismin lakeijoita miellytä meidän onnellinen elämämme. Vaadin tuhottavaksi tämän fasistisen roskajoukon.

Tämän jälkeen otti puheenvuoron tov. KUTUZOVA:

— Ensisanoikseni — sanoi hän — vaadin ampumaan, tuhoamaan viimeistä myöten tämän villin bandiittijoukon, niin ettei niistä mitään jäisi jälelle. Heidän vihollistoimintaansa me työläisnaiset vastaamme lisäämällä kiilteen valmistusta.

Tov. TYRENNIKOVA kertoi puheessaan työläisten, työläisnaisten ja kaikkien työtätekevien suuresta rakkaudesta kallista Stalinia kohtaan.

— Nyt, ilmoitti hän — me yhä tiiviimmin liitymme suuren Stalinin ympärille, johtajiemme ympärille.

Yksimielisesti hyväksymässään päätöslauselmassaan vaativat työläisnaiset sovettioikeutta tuomitsemaan synnyinmaan petturit Pjatakovin, Radekin, Sokoljnikovin ja muut korkeimpaan rangaistukseen.

Vastaava toimittaja
K. VENTO

TIEDOITUS

Helmikuun 1 p. kello 6 illalla ''Punaisen Karjalan'' toimituksessa (Pushkinin katu 7) pidetään klubien ja punanurkkien johtajien, kirjastonhoitajien, tuotantolaitosten, klubien, koulujen ja virastojen seinälehtien toimittajien ja ''Punaisen Karjalan'' kirjeenvaihtajien yhteinen neuvottelu.

Käsiteltävänä: Pushkinin päivään valmistautuminen.

Neuvottelun osanottajia pyydetään saapumaan huoneeseen N:o 302.

''PUNAISEN KARJALAN'' TOIMITUS

Yhdeksäntoista vuotta...

(Jatkoa edelliseltä sivulta)

ta oli porvariston mielestä liian vähän. Vähintäin saman verran tuhottiin taistelujen jälkeen teloittamalla ja näännyttämällä nälkään vankileireillä ja vankiloissa.

Suomen porvariston Saksalta saama apu vaikutti epäilemättä ratkaisevasti kansalaissodan kulkuun. Mutta silti se ei ollut yksinomainen eikä työväen tappion päätekijä. Se on löydettävissä Suomen työväenliikkeen omista puutteista. Ja sen pääheikkoutena oli se, että

sillä ei ollut sellaista proletaarisen vallankumouksen johtamistehtävien tasolla olevaa puoluetta, kuin Venäjän työtätekevillä oli bolsheviikeissa.

Siitä johtui, että Suomen sos. dem. puolueen vallankumoukseen lähteneitä parhaitakin aineksia vaivasi hapuilu ja epäröinti silloinkin, kun jo oli aivan selvää, että aseellista yhteenottoa porvariston kanssa ei voida välttää. Puolueen parhaimmistokaan ei selvästi nähnyt päämäärää eikä siihen johtavia teitä ja keinoja. Se ei täysin käsittänyt sitä, että porvaristo ei luovu sovinnolla, vapaaehtoisesti riistoeduistaan, vaan että se iskee säälittä, kun työväestö alkaa sen riistoetuja uhata. Se ei käsittänyt, että

riiston voi lopettaa vain työväenluokka otettuaan vallan käsiinsä ja pystytettyään oman diktatuurinsa.

Tämän takia se ei valmistautunut itse eikä myöskään määrätietoisesti valmistanut joukkoja vallanottoon ja aseellista taistelua varten porvaristoa vastaan. Tämän takia ei se myöskään osannut käyttää marraskuun suurlakkoa vallan keskittämiseksi työväestön käsiin ja sen edelleen lujittamiseksi.

Kansalaissodan päättyminen Suomen porvariston valtakomentoon määräsi samalla Suomen työväenluokan ja työtätekevän maalaisrahvaan kulkeman tien lähitulevaisuudessa. Näiden kerrosten kannettavaksi jäi edelleenkin porvariston raskaat sorto- ja riistokahleet. Niiden on pakko edelleen kerätä rikkauksia riistäjilleen. Samalla ne itse pakotetaan elämään alinomaisessa puutteessa ja kurjuudessa. Miten häikäilemättömästi Suomen porvaristo nylkee näitä työtätekeviä kerroksia ja miten tukala niiden asema tällä hetkellä todellisuudessa on, siitä puhuu vakuuttavaa kieltä viimeisten vuosien kehitys Suomessa. Kun talouspula alkoi noin 6—7 vuotta sitten, hyökkäsivät Suomen kapitalistit lapualaisroistoja hyväkseen käyttäen työväenluokan kimppuun, hajoittivat niiden ammatilliset järjestöt, rikkoivat vasemmistotyöväen kirjapainoja ja lakkauttivat niiden lehdet sekä heittivät monia kymmeniä vasemmistotyöväen luottamusmiehiä, toisia pahasti piestyinä, yli rajan Sovetti-Karjalan puolelle. Murrettuaan tällä tavalla tilapäisesti työväen taistelukyvyn kapitalistit alensivat palkkoja kautta linjan, eräillä aloilla aina 40—50 prosenttia. Palkkojaan eivät Suomen työläiset vielä tähän päivään mennessä ole saaneet kohoamaan lähesкään pulan edellisten palkkojen tasolle. Ilahduttavampi ei ole tilanne maaseudullakaan.

Viimeisten 5—6 vuoden aikana on vähintäin 15.000 pientalonpoikaa häädetty konnuiltaan, tehty keppikerjäläiseksi.

Kymmenien tuhansien talonpoikain omaisuudesta on osa ulosmitattu ja myyty veroista, veloista, velkojen koroista ynnä muista ulosmenoista. Samanaikaisesti ovat puutavarakapitalistit alentaneet palkkoja metsätöissä, joista juuri pientalonpojat pääasiallisesti saavat sivutulonsa. Tämän kiristyvän taloudellisen riiston ohella voimistuu porvariston fasististen ainesten hyökkäys työtätekevien jo ennestään typistettyjä oikeuksia ja vapauksia vastaan taloudellisella, poliittisella ja kulttuuririntamalla. Työväenluokan järjestöjä, vapaamielisten kansalaispiirien kulttuurijärjestöjä uhkaa jatkuvasti lakkauttamisen vaara. Ei siis ole Suomen työläisten, talonpoikain ja muiden riistettyjen kerrosten elämä iloista. Kymmenet tuhannet ovat tälläkin kertaa aliravittuja, näkevät suorastaan nälkää. Monet viettävät nälkäkuoleman kanssa kamppailevan ihmisen säälittävän tylsää elämää. Ja minkälaiset ovat näköalat, mitä heille porvarit lupaavat?

Ne puhuvat vain yhä suurempia kärsimyksiä tuottavan uuden pulan tulosta ja valmistautuvat sen yhteydessä kahmaisemaan lisärikkauksia työtätekevien kustannuksella.

Sovetti-Karjalan rahvas on jo lähes kaksikymmentä vuotta kulkenut toista, kokonaan päinvastaista tietä. Sen tie on ollut riistäjistä ja riistosta vapaa.

Sovettiliiton muiden kansallisuuksien työtätekevien auttamana on se itse järjestänyt elämänsä, rakentanut sosialistista talouttaan. On valmistunut mahtava Valkean-Itämeren kanava. On noussut monia uusia tehtaita. Sahoja on laajennettu ja uudelleenjärjestetty. Moninkertaisesti ylittävät metsätyöt tsaarivallan aikuisten metsätöiden laajuuden. Maatalous on siirtynyt sosialistisen suurmaatalouden raiteille. Kansallinen kulttuuri on nopeasti noussut. Miltei tyyten on poistettu lukutaidottomuus. On totta, että tällaisiin saavutuksiin pääseminen ei ole ollut helppoa. Se on vaatinut suuria ponnistuksia, paljosta on täytynyt kieltäytyä. Mutta suoritettu työ on vuosi vuodelta antanut yhä parempia tuloksia. Vuosi vuodelta elämä on parantunut, muuttunut yhä varakkaammaksi. Pulia ei ole eikä myöskään työttömyyttä. Stalinilainen Konstitutsio takaa kaikille kansalaisille työtä ja työstä sen määrän ja laadun mukaisen korvauksen. Jokaisella on siis mahdollisuus kohottaa hyvinvointiaan, päästä varakkaaseen elämään. Tarvitaan vain rehellistä suhtautumista työhön, stahanovilaista työn järjestelyä ja työvauhtia.

Mutta tätä omaa sosialistista elämäänsä ei Sovetti-Karjalan työtätekevä rahvas ole kaikkina aikoina saanut rauhassa rakentaa. Auran kurki ja kirveen varsi on täytynyt jättää ja tarttua kivääriin. Yhtenä pahimpina rakennustyömme häiritsijöinä ovat olleet

Suomen kapitalistien Sovetti-Karjalan alueille murhaamaan ja ryöstämään lähettämät valkoiset bandiittijoukot.

Viimeisen kerran se tapahtui joukkomitassa talvella 1921—22. Koko Pohjoinen ja Keski-Karjala joutui silloin näiden valkoisten hurttien temmellyskentäksi. Syyttömiä ihmisiä raa'asti murhattiin, naisia raiskattiin, kokonaisia kyliä poltettiin poroksi, karjaa ynnä muita taloudellisia arvoja säälimättä tuhottiin ja väestöä vietiin väkivaltaa käyttäen Suomen puolelle.

Katkesivat tälläkin kertaa Suomen kapitalistien rahoittamien ja aseistamien Sovetti-Karjalan metsä- ja ym. rikkauksien anastajien kynnet. Lahtarilaumojen ajamisessa takaisin Suomen puolelle näytteli merkitsevää osaa tov. Antikaisen, nykyään Suomen porvarillisen oikeuden elinkaudeksi vankilaan tuomitseman suksikomppanian päällikön, johtama kuuluisa Kiimasjärven retki. Kulkien yli rämeitten ja läpi synkkien korpien suksijoukko tunkeutui vihollisen selpäpuolelle, sieppasi yhteysmiehiä ja patrulleja sekä valloitti Kiimasjärven kylän, jossa sijaitsi lahtarien esikunta. Suksikomppanian suorittamat sankariteot tulisieluisen komentajan johdolla eivät koskaan joudu unholaan. Sovetti-Karjalan työtätekevä rahvas tulee aina niitä muistelemaan vallankumousasialle uhrautuvan ja uskollisen taistelujoukkueen esimerkillisinä sankaritöinä.

Tämän epäonnistuneen sotaseikkailun jälkeenkään eivät Suomen kapitalistit ole luopuneet Sovetti-Karjalan anastamisaikeista. Jatkuvasti nuo herrat ovat lähettäneet asiamiehiään Sovetti-Karjalaan rakennustyömme jarruttamista ja tuholaistekoja varten. Ja Suomessa on varsinkin viime vuosina yltynyt yleisen mielipiteen muokkaus Sovetti-Karjalaa ja yleensä Sovettiliittoa vastaan.

Eräät fasistiset piirit puhuvat avoimesti Sovetti-Karjalan Suomeen liittämisen välttämättömyydestä.

Näiltä suurkapitalistien ylläpitämiltä fasistisilta sotaseikkailijoilta voi odottaa minkälaisia tekoja tahansa. Ne helposti lähtevät uhkarohkeaan Sovetti-Karjalan uuteen valloittamisyritykseenkin. Virikettä tällaisille teoille antaa myöskin se, että Suomen hallitus ei ainakaan toistaiseksi ole lopettanut näiden ainesten provokatoorista sotakiihoitusta ja yleisen mielipiteen rikollista muokkausta.

Suomen työläiset ja työtätekevät talonpojat eivät tahdo sotaa sosialistisen Sovetti-Karjalan eikä minkään muunkaan maan kanssa. He eivät tahdo sitä, että työtätekeviä, kuulukootpa ne mihin kansallisuuteen tahansa, teurastettaisiin sotatantereilla porvariston etujen puolesta. Tämän vakaumuksen läpitunkemina talvella 1921—22, jolloin suomalaiset valkobandiitit hyökkäsivät Sovetti-Karjalaan,

kohottivat Suomen työtätekevät äänensä Sovetti-Karjalan rahvaan puolesta ja vaativat hallitukseltaan toimenpiteitä näiden rosvolaumojen murha- ja ryöstötoiminnan estämiseksi.

Tämän vakaumuksen läpitunkemina ovat he jatkuvasti taistelleet sotaseikkailuja kannattavan ja niihin valmistautuvan porvariston ja sen asiamiesten politiikkaa vastaan.

Nykyoloissa, jolloin maailmansodan uhka on suurempi kuin koskaan ennen viimeisen maailmansodan jälkeisenä aikana, on Suomen kansankin sodanvastaisella taistelulla erikoisen tärkeä merkitys. Kaikkien silmien edessä fasistinen Saksa ja Italia Europassa ja Japani Idässä valmistautuvat kuumeisesti maailman uudesti jakoon. Fasistisen Saksan johdolla nostavat sodanlietsojat päätään kaikissa kapitalistisissa maissa. Saksan sotilasspetsien johdolla Suomenkin fasistiset sotakiihoittajat valmistautuvat hyökkäämään Sovettien maahan ja ensi kädessä Sovetti-Karjalaan. Ne voimistuttavat taisteluaan maansa nykyistä hallitusta ja valtiojärjestelmää vastaan. Ne uhkaavat kaikkia kansanvaltaisia oikeuksia ja vapauksia. Yhä laajemmat kansalaispiirit alkavat kuitenkin jo käsittää sen vaaran, mikä niitä uhkaa fasististen piirien taholta. Suomessa on tällä hetkellä kehittymässä laaja sodanvastainen ja demokraattisten oikeuksien ja vapauksien puolustamisliike. Kuitenkin on valitettavaa, että Suomen hallituspiirien suhde tähän rauhanliikkeeseen on enemmän kielteinen kuin myönteinen, jota jo osoittaa se, että se estämättä sallii Suomen fasistipiirien harjoittaa tuota rikollista kansanvaltaisten oikeuksien ja vapauksien tuhoamiskiihoitustaan.

Suomen kansa on vakavien yhteenottojen edessä.

Vastakkain seisovat tasavaltaista valtiojärjestelmää ja sen myöntämiä kansalaisvapauksia puolustavat sodanvastaiset kansalaispiirit ja niitä silmittömästi vihaavat ja tuhoomaan pyrkivät sotakiihkoiset fasistiset sotilas- ja taantumuspiirit. Tähän historian rautaisen logiikan mukaan kehkeytyvään taisteluun Suomen proletariaatti ja työtätekevä talonpoikaisto lähtevät paljon paremmin aseistettuina kuin v. 1918.

Silloin Suomen työtätekevillä ei ollut lujaa taisteluissa karaistunutta kommunistista puoluetta. Nyt heillä se on.

V:n 1918 kansalaissodan tappioista oppien on Suomen proletariaatti luonut itselleen taistelukykyisen ja sorrettujen asialle loppuun asti uskollisen Suomen Kommunistisen Puolueen. Sen johdolla se on käynyt taisteluja 19 vuoden aikana. Säälittä on puoluetta vainottu. Sitä vastaan Suomen taantumusporvaristo on suunnannut pääiskunsa. Tuhansia sen jäseniä on kidutettu ja rääkätty, useampia murhattukin Suomen ohranan komeroissa. Tuhansia on heitetty vankiloihin. Parhaillaankin viruu valkoisen vallan vankilahelveteissä monia satoja Suomen työtätekevien parhaita poikia ja tyttäriä, sellaisia kuin **Antikainen, Taimi** ym. Mutta puoluetta ei porvaristo sittenkään ole murskannut. Se jatkaa taisteluaan ja täyttää historian sille opettamat proletariaatin etujoukon tehtävät.

Jos Suomen fasistipiirit ennen tuhoaan ehtivät ja rohkenevat lähteä rikolliseen hyökkäykseen Sovetti-Karjalan työtätekevää rahvasta vastaan, niin ei ole epäilystäkään, etteivätkö Suomen työtätekevät kerrokset nouse Sovetti-Karjalan työtätekevän rahvaan puolesta omaa rikollista porvaristoaan vastaan. **Silloin lyödään Suomen porvaristoa sekä edestä että takaa. Siinä se on löytävä hautansa — ja se on Suomen fasismin hauta.**

TOIMITUKSEN TELEFOONIT: Vastaava toimittaja 7-90. Vast. toimittajan sij. ja toimitussihteeri — 7-90. Osastojen johtajat — 7-23. ТЕЛЕФОНЫ РЕДАКЦИИ: ответств. редактор — 7-90. Зам. отв. редактора и отв. секретаря — 7-90. Зав. отделами — 7-23.
TOIMITUKSEN OSOITE: — АДРЕС РЕДАКЦИИ: АКССР — Петрозаводск, Пушкинская 7. ИЗДАТЕЛЬСТВО Карельского Обкома ВКП(б). адрес: АКССР Петрозаводск, Пушкинская 7. комн. № 304, тел. 517. — Типография им. Анохина АКССР, гор. Петрозаводск, Пушкинская 7. Уполномоч. Главлита Карельской АССР № А-317. Заказ № 324 — Тираж 7 100 экз.